

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
*My Tricky
Love...*

เทใจรักนักวางแผน 1
วิสาม

พิมพ์ครั้งที่ 2

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... อก

My Tricky Love... เหวอรักรักรักนักรักวางแผน 1
วิสาข

"แมนชอบทะเลนะ มันกว้างใหญ่ น่ากลับแต่ก็สวยงาม"

คนตัวสูงหลับตาพลาจสุดลมทะเลที่พัดมาอย่างสบายอารมณ์

"โดยเฉพาะนกนางนวลที่นี่นะ ต่อให้ต้องอพยพบินไปไกลถึงไซบีเรีย
แต่ปีหนึ่งมันก็ต้องบินกลับมาที่นี่ กลับมาอยู่ในที่ของมัน เหมือนแมนใจ

ไปไหนจากเอ็นท์ไม่รอดหรอก อยากรแต่จะแต่งงานกับเอ็นท์"

เท้าที่ก้าวไปเรื่อยๆ ของอาริสาชะจัก ปกรณ์ไม่รอให้เธอเปลี่ยนเรื่อง
เขาหันขวับ แลเห็นความห้วนไหวแกมสับสนในดวงตาของหญิงสาว

"เอ็นท์...เราแต่งงานกันนะ"

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

หากพูดถึงนามปากกา 'วีสาม' แน่หนอนว่าผลงานที่หลายท่านคุ้นหูก็คือหนังสือเล่มที่อยู่ในมือนี้ 'My Tricky Love... เทใจรักนักวางแผน' ที่เป็นทั้งนิยายในดวงใจ รวมถึงยังคงเคยถูกนำไปทำเป็นบทละครโทรทัศน์และได้ครอบครองหัวใจของใครหลายๆ คนอีกด้วย ซึ่งนิยายเรื่องนี้จะกล่าวถึงความรักของสี่สาวสี่สไตล์ โดยจะแบ่งเป็นพาร์ทให้นักอ่านได้ร่วมอินไปกับสาวๆ จอมวางแผน ทั้งหลายว่าจะพลาดพลั้งตกหลุมพรางของตัวเองกันหรือไม่ หรือจะเป็นหนุ่มๆ ที่ตกบ่วงพวกเธอก่อน

งานนี้ใครจะคลั่งรักที่สุด หรือใครจะใช้เวลาตามหา (คนใน) หัวใจของตัวเองนานที่สุด ต้องพลิกหน้าถัดไปเพื่อลุ้นไปพร้อมๆ กันแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

วิสาม

'วิสาม' เกิดและเติบโตที่จังหวัดระยอง การสอบติดคณะอักษรศาสตร์ของบ้านสีฟ้าหลังคาสีเขียวเวอริเดียนเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้หันมาอ่านนิยายอย่างเอาจริงเอาจัง อ่านเยอะมากจนรุ่นพี่ต้องเตือนว่าระวังจะแยกระหว่างความฝันกับความเป็นจริงไม่ได้ (ทำให้คนอื่น ๆ เป็นห่วงซะแล้ว) หลังจากเรียนจบก็เลยทดลองเขียนนิยายสักเรื่องซึ่งก็คือนิยายที่อยู่ในมือของท่านเล่มนี้ ตลอดเวลาที่สร้างสรรค์ตัวละครทั้งหมดในเรื่องนับว่าเป็นความสุขที่สุด จึงหวังว่าทุกท่านที่ถือหนังสือเล่มนี้และ/หรือกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ก็จะมีความสุขเช่นกัน

แวะพูดคุยและส่งต่อกำลังใจกันได้ที่

<https://www.facebook.com/kittiya.v3>

แนะนำตัวละคร

- อาริสา   สมาชิกแก๊งสาวสวย หน้าหวาน เสียงหวาน มีนิสัยอ่อนโยน หัวอ่อน เป็นแม่บ้านแม่เรือน สามารถทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเพื่อนได้
- จิริดา   สมาชิกแก๊งสาวสวย มีอาชีพเป็นทันตแพทย์ รูปร่างดี หน้าตาดีมาก แต่เป็นคนขี้เกียจที่สุด ชอบลาป่วยและลาจิจ รักพี่ชายมาก รักเพื่อนมาก มีงานอดิเรกคือการสะสมผู้ชายในเครื่องแบบทุกเหล่า
- มัชฌิมา   สมาชิกแก๊งสาวสวยที่ชอบบอกทุกคนว่าตัวเองเป็นหัวหน้าแก๊ง มีอกวบอิมเป็นสัญลักษณ์ เป็นลูกคุณหนูที่เติบโตมาจากการใช้เงิน เป็นเบ๊ๆ ฟูมเฟื่อยในทุกเรื่อง นิสัยเอาแต่ใจ ชอบออกคำสั่งกับทุกคน
- พิมมาลา   สมาชิกแก๊งสาวสวยที่สวยที่สุด เป็นอดีตนางแบบแนวเซ็กซี่ ชอบสวมเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ เวลาหลงรักผู้ชายคนไหนก็จะปรับตัวเข้ากับผู้ชายคนนั้น อารมณ์ในเรื่องคู่มาทลอด
- ภิมุข   ไชโศหหนุ่มหล่อทายาทเจ้าของธนาคาร ภายนอกดูเป็นคนเจ้าชู้ แต่ข้างในลึกๆ เป็นคนว่าห่วยและเขี้ยหยันสังคม
- ปกรณ   คู่หมั้นของอาริสา ใจร้อน ปากร้าย ความอดทนต่ำ เอาแต่ใจ ต้องการแต่ให้แฟนทุ่มเทความรักให้ตัวเองคนเดียว
- ก้องภพ   สารวัตรหนุ่มใหญ่ที่เคยเป็นหนึ่งในคอลเล็กชั่นของจิริดา (เหล่าตำรวจ) ทั้งรักทั้งหลงจิริดา ต่อให้ภายหลังถูกเธอบอกเลิกก็ยังตามติดเป็นเงา มีอาการของคนคลั่งรักตลอดเวลา

ชายชาญ

ผู้กองแห่งกองทัพบก แฟนคนใหม่ล่าสุดในคอลเล็กชันของจีรดา (เหล่าทหารบก) เป็นลูกผู้ดี ซื่อตรงต่อความรัก ไม่ถูกชะตากับก้องภพ

อธิคม

เซฟหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่แห่งร้าน la vie en rose มีประวัติความเป็นมาที่ลึกลับ เป็นคนงกมาก เอาจริงเอาจังกับทุกเรื่อง ไม่เว้นแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ

เจษฎา

พี่ชายของจีรดา มีอาชีพเป็นทนายความ ชอบทำอาหาร พุดหวานลงท้ายด้วยคำว่า 'คะ' กับผู้หญิง รักและตามใจน้องสาวอย่างไม่มีข้อแม้

•
ปฏิบัติการรักอลเวง

• บทที่ 1

การตกเป็นเป้าสายตาของคนรอบข้างเป็นเรื่องที่ปรกติหรือแมนคูนชิน
หนุ่มตี๋อินเตอร์หน้าหล่อตัวสูงในวันนี้มีความพิเศษอยู่หน่อยตรงที่
เจ้าตัวยอมมัดผมเผ้าที่ยาวประป่าเอาไว้อย่างเรียบร้อย เสื้อยืดที่เอาแต่ใส่
สีเดิมซ้ำๆ วันนี้ก็หอมฟุ้งอบอวลไปด้วยกลิ่นน้ำยาซักผ้าแบบผสมน้ำยา
ปรับผ้านุ่ม ช้ำร้ายยังริดจนวนเรียบริบอีกต่างหาก กางเกงยีนเข้าชาติก็เป็น
กางเกงยีนแบบสุภาพสีน้ำเงินเข้มไร้ริ้วรอยปะชุน มีก็แต่ร่องเท้ากีฬาคุ่ง
สุตรักของเจ้าตัวเท่านั้นที่ยังคงเป็นร่องเท้ามอมแมมคุ่เดิม

ส่วนสูงที่โดดเด่นของเจ้าตัวทำให้ปรกติมองเห็นได้ไกลกว่าคนอื่น
ตามปลายหางตาเฉียงขึ้นเอาแต่มองผ่านศีรษะคนไปทั่ว เขาเหลียวซ้าย
แลขวาที่ท่าร้อนรน สักพักก็หันไปมองประตูบานเลื่อนของอาคารสนามบิน
จับจ้องไม่วางตา จ้องเอ้าจ้องเอา

มันเป็นประตูที่แปลก?

ก็ไม่นะ ประตูบานนั้นก็แค่ประตูเลื่อนอัตโนมัติทั่วๆ ไปนั่นแหละ
จั้นแล้วทำไมดวงตามกริบของปรกติถึงยังจ้องเขม็งละ ยิ่งตอนที่เจ้าตัว
ได้ยินเสียงประกาศไฟลต์บินของตัวเองด้วยแล้ว หน้าหล่อๆ ก็หงิกหงัก

ทันควัน

"ทนไม่ไหวแล้วว๊วย หรือจะไม่ไปตีวะ" ปกรณ์อารมณ์เสียมาก เขาเริ่มเดินวนไปวนมาเป็นเสื่อติดจั้น ซ้ายยังเป็นเสื่อซี่โมโหเสียด้วย

นางฟ้าของเขา...นางฟ้าสุดดวงใจของเขาจะไม่ยอมมาส่งเขาขึ้นเครื่อง! ปกรณ์เริ่มตาวาง โกรธจนอยากกระเบิดออกมาให้เป็นลูกไฟ!

"เฮ้ยแมน กูว่าใจเย็นๆ ก่อนเถอะเพื่อน"

อาทหรือชื่อเต็มคืออาทิตย์ เพื่อนสนิทเพียงหนึ่งเดียวที่ทนนิสัยซี่โมโหของปกรณ์ไหวรีบดึงแขนเสื้อของคนเจียนคลั่ง

"นั่นๆ เจ้าหน้าที่สนามบินมองมาแล้ว เตี้ยวกโตนจับไปโรงพักหรอก"

"จับสิตี มาจับกูเลย กูไม่ไปอังกฤษแล้ว ไทรศัพท์กูอยู่ไหน เอามานี้ กูจะโทรถามแอนท์ว่าทำไมปานนี้ถึงยังไม่โผล่มาส่งกู"

"ใจเย็นนนนน หายใจลึกๆ เข้าไว้ไอ้แมน นับหนึ่งพุท นับสองโธ นับสามพุท นับสี่โธ คำลมดาวนี้ไว้เพื่อน สงบไว้ ใจร่มๆ"

หลายครั้งอาทิตย์เองก็สงสัยนะว่าตนเป็นเพื่อนกับคนซี่โมโหอย่างปกรณ์ได้ยังไง แต่ก็นั่นแหละ ถ้าไม่มีเรื่องติดพันตัวเป็นดั่งเมแบบนี้ เรื่องอื่นของหมอนี้ก็นับว่าเพอร์เฟกต์ทุกอย่าง

พวกเขาทั้งคู่ทำงานอยู่ที่บริษัทฟลินสโตน เป็นงานที่เกี่ยวกับการทำสื่อโฆษณาาระดับแนวหน้าในเวลานี้ ตัวของอาทิตย์นั้นเป็นครีเอทีฟควบตำแหน่งน้องชายของหุ้นส่วนบริษัท ส่วนไอ้ซี่โมโหที่กำลังคลั่งรักเพราะรักแฟนมากคนนี้เป็นผู้กำกับโฆษณาที่กำลังเนื้อหอม

หอมขนาดไหนนะเธอ

ก็ขนาดอาทิตย์เองยังงงว่าไอ้คนนิสัยไม่ดีคนนี้ทำไมเวลาทำงานถึงได้ทำได้ดีดี กวาดรางวัลเป็นว่าเล่น จนตอนนี้ได้รับงานให้ไปถ่ายโฆษณาชุดใหญ่ไกลถึงประเทศอังกฤษ ทำเอารุ่นพี่ตัวเก่าในบริษัทถึงกับมองหมอนี่ตาขวาง

"ไม่ต้องชะเง้อคอยยาวเป็นยี่ราฟนักหรอกน่า ยังไงชะยายแอนท์ต้องมาแน่"

อย่าลืมนะว่ามึงเล่นย៉ามาตั้งหนึ่งอาทิตย์แล้วไม่ใช่หรอ"

"ทุกวัน"

"อะไรละ"

"กูย៉ากับแอนท์ทุกวันว่ากูจะไปวันนี้ ตอนนี่ เวลานี้"

"งั้นถ้ามึงย៉าขนาดนี้ยายแอนท์ก็ต้องมาแน่ๆ ดั่งนั้นอย่าเพิ่งหัวเสียเลย เพื่อน"

เอาจริงๆ นะ อาทิตย์อยากยกมือไหว้มันเสียด้วยซ้ำ ไม่รู้จะโมโหอะไรกันนัก ลักวันเถอะเส้นเลือดในสมองจะแตก แล้วดูสิไม่อายุชาวบ้านหรือไงเนี่ย อาทิตย์ซึ่งอายุสายตาคนอื่นมาพักใหญ่แล้วรีบเอียงหน้าไปกระซิบเตือนสติ

"อย่าให้เสียมาดผู้กำกับโฆษณาเมื่อรางวัลลิวะ ลูกน้องในที่มกลัวมึงจนตัวสั่นแล้ว"

"หึ!" พ่อหนุ่มหล่อทำเสียงขึ้นจมูก "เป็นเพราะมึงไอ้อาท มึงก็รู้ว่ากูไม่ออกไป มึงเลยไปบอกให้แอนท์มาบังคับกู มึงไม่สงสารกูเลยใช่ไหม บริษัทมึงไม่ได้มีแค่กูเป็นผู้กำกับอยู่คนเดียววะโว้ย เอาคนอื่นไปก็ได้ ใครไปก็เหมือนกัน"

โดนกล่าวหาแบบนี้อาทิตย์ก็อยากทิ้งผมอีกฝ่ายเผื่อจะได้สติขึ้นมาบ้าง

"ไอ้แมน! ไอ้ก่า! โอกาสดีๆ แต่ดันอยากจะโยนให้คนอื่นมารับแทน คิดได้นะมึง คิดออกมาได้!" อาทิตย์ซัดทนไม่ไหว "ฟังนะเพื่อนรัก ถ้ามึงขึ้นทำแบบนี้ขึ้นจริง ยายแอนท์สุดที่รักของมึงได้ทั้งมึงแน่ ทุกวันนี้ถ้ามึงไม่ทำงานเก่ง คนที่เอาแต่ใจตัวเองอย่างมึงมีเหลือที่ผู้หญิงน่ารักอย่างยายแอนท์จะยอมคบด้วย"

ปกรณ์อึ้ง

"กูไม่อยากพูดแทงใจมึงเลยพับฝ่า ที่นี้ก็ช่วยหยุดตั้งเง่าแล้วก็เตรียมตัวเข้าเกตส์ก็"

"ไม่ กูจะรอแอนท์"

"แต่เนี่ยมันได้เวลาแล้ว อย่าทำตัวเป็นเด็กสิ ไป! เข้าไป"

พอถูกรุนหลังปกรณก็ขึ้นตัวไม่ยอมอย่างดื้อด้าน ผิดตรงไหนที่เขาเป็นคนรักแฟนมาก ไม่อยากห่างแฟนสักวันนะ

"พวกมึงทุกคนช่วยกันลากไอ้แมนเข้าไปที" อาทิตย์หันไปสั่งลูกน้อง เพราะเขาไม่ใช่แค่ศรีเอทีพธรรมา แต่เขายังเป็นน้องชายของหุ้นส่วนบริษัทด้วย

แต่ละคนไม่ยอมทำแต่ก็ขัดอาทิตย์ไม่ได้ ในขณะที่ปกรณกำลังถูกลากเข้าสู่ประตูด้านใน เสียงเล็กหวานใสฟังแล้วสดชื่นหัวใจก็ดังลอยตรงมา

"แมนจ๊ะ"

"แอนท์ของแมนนนน"

"เสียงอ่อนเสียงหวานเหมือนคนเป็นไบโพลาร์เลยนะมึง" อาทิตย์โบกมือบอกลูกน้องให้ปล่อยร่างสูง ยืนมองศรัทธาหนุ่มหล่อสาวสวยอ้าแขนกอดกันกลมประหนึ่งนกยูงนางที่ไม่ยอมพรากจากไกล อาทิตย์ถอนหายใจ เขาไม่เข้าใจเลยว่าพระพรหมคิดอะไรอยู่ตอนดลบันดาลให้สองคนนี้มารักกัน

"แอนท์ทำไมมาช้าจัง ถ้าแมนตกเครื่องจะทำยังไง" ปกรณทำเสียงสอง กระเจ้ากระงอตลากหญิงสาวตัวเล็กที่มาหยุดยืนหอบตรงหน้าเขาเข้าไปในมุมที่เป็นส่วนตัวเพื่อบอกลา

"วันนี้ที่ร้านมีปัญหากับลูกค้า แอนท์ต้องอยู่เคลียร์ กลัวมากเลยว่า จะมาไม่ทันส่งแมน"

"ไม่รู้ละ แมนรอแอนท์นานมากกกก แอนท์ต้องก๊อปปาย์จ๊อบที่แก้มแมน ทั้งสองข้างด้วย"

"บ้า คนเยอะเยอะ"

"ไม่คิดถึงแมนหรือ จ๊อบเร็วๆ เลยที่รัก"

สาวตัวเล็กที่ยืนอยู่ในอ้อมแขนของหนุ่มตัวสูงได้แต่ทูปแขนคนรักด้วย

ความชัดเจน แล้วต่อให้ตากลมหวานจะแห้งจ้องใส่ดูๆ คนตัวสูงก็ยังคง
ทำปากบีน ยกมือจิ้มแก้มสากย่ำๆ

"เร็วๆ ลีค่าบบบ"

อารีสาเขย่งเท้า เธอหอมแก้มซ้ายหอมแก้มขวาของคนรัก จากนั้น
ถึงได้ยกมือโบกลมใสไปหน้าที่ร้อนผะผ่าวด้วยความชัดเจน

"คนบ้าอะไรเนี่ย ขึ้นคนรู้จักเอ็นท์มาเห็นได้เอาไปล้อเอ็นท์ตายเลย"

"ถ้าคนไหนกล้าล้อให้มาบอกแมนนะ แมนจะได้ไปขอบคุณ"

"อีตาบ๊อง!"

สมกับที่รักกันมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะผ่านมากี่ปีแล้ว
ก็ยังทำตัวเป็นเด็กขี้อ่อนเอาแต่ใจไม่เคยเปลี่ยน อารีسامองแฟนหนุ่มที่
ก้มมองเธอตาหวานเชื่อง เธอยกนิ้วชี้ขึ้น ถือโอกาสกำราบเขาในที่

"ไปไหนก็ห้ามไปทำตาหวานใสใครเข้าล่ะ ถ้าเอ็นท์รู้นะ เอ็นท์จะตีแมน
ให้หัวแบะ"

"เอ็นท์ก็เหมือนกัน ห้ามไปเที่ยวที่ไหนคนเดียวนะ แล้วก็ห้ามให้ใคร
มาจีบด้วย แล้วก็ต้องโทรหาแมน ใหม่ๆ วิดีโอคอลล์หาแมนนะ ต้องทำ
ทุกวัน เช้า กลางวัน เย็น แล้วก็ก่อนนอน"

"ให้โทรหาที่ขนาดนี้แล้วแมนจะเอาเวลาไหนทำงาน" อารีสาหัวเราะ
"ไปได้แล้วจะ เดินทางปลอดภัย ถึงแล้วก็โทรบอกเอ็นท์ด้วยนะ"

"อนุญาตให้เอ็นท์รับสายจากผู้ชายได้แค่สายของแมนเท่านั้นนะ
ห้ามนอกใจนะ แ่คิดหนึ่งวินาทีก็ไม่ได้"

"โอ๊ยแมน! เอ็นท์ไม่ใช่ผู้หญิงหลายใจซะหน่อย" อารีสาหัวเราะขัน
เธอรู้ว่าเขารักเธอมาก บางทีอาจจะมากกว่าที่เธอรักเขาด้วยซ้ำถึงได้
เอาแต่ย่ำ ย่ำ และย่ำกับเธอแค่เรื่องพวกนี้

"ไม่รู้ล่ะ ยืนมือมา" ปกรณ์แบมือมาตรงหน้า ส้ำทับอีกครั้งเมื่อเธอ
ยังทำหน้า "มือซ้ายนะเอ็นท์ แมนไม่เอามือขวา"

"แมนจะทำอะไรล่ะ จะดูดวงให้แอนท์เหรอ"

"ดวงนะเอาไว้ดูตอนที่แม่ของแมนกับแม่ของแอนท์ไปขอฤกษ์แต่งงาน ก็พอ แมนนะขอมือซ้ายแอนท์เพื่อทำแค่นี้ไปก่อน"

"ว้าย! แมนทำอะไรนะ!"

"แมนไม่อยู่เฝ้าแอนท์ก็เลยต้องให้แหวนวงนี้เฝ้าแทนไงครับ" รุ่งสูงตันแหวนแพลทตินั่มที่ใส่ติดนิ้วก้อยมาตลอดสอไว้ที่นิ้วนางของหญิงสาว ปากก็ย้ออย่างเอาแต่ใจตัว "ไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ห้ามถอดออกเด็ดขาด แล้วหลังจากที่แมนกลับมาเราค่อยหมั้นกันอย่างเป็นทางการอีกที เอาล่ะ แมนต้องไปจริงๆ แล้ว"

ปรกรณ์ถอนใจอย่างอวรณ์ แขนแกร่งสวมกอดร่างนึ่ม สูดกลิ่นหอมอ่อนที่เรือนผมของเธอ

ตึกตัก ตึกตัก

เสียงหัวใจของเธอกับเขาต่างคนต่างเต้นกันไม่เป็นสำ ไม่รู้ว่าที่หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะแบบนี้มันเกิดจากตื่นเต้นหรือว่าตกใจกับการหมั้นหมายอย่างสายฟ้าแลบ คำตอบนี้คงมีแค่คนทั้งสองเท่านั้นที่รู้ ปรกรณ์คลายอ้อมแขนออก แล้วก็เดินจากไป

อาริสาก้มมองที่นิ้วนางข้างซ้าย เธอได้แต่ใช้ปลายนิ้วลูบเรือนแหวนนั้นอย่างเหม่อลอย

"แล้วแกก็ปล่อยให้ตาแมนหวานใจแกหมั้นแกกลางสนามบินเนี่ยเหรอ ช่อดอกไม้ก็ไม่มี ลูกโป่งสักลูกก็ยังไม่ลงทุน!"

"จะตะโกนทำไมเนี่ย นั่งกันอยู่แค่นี้" อาริสาสะดุ้งโหยง อยากตีเพื่อนจอมไววาย

วันนี้ไม่มีนัดต้องทำอะไร ร้านกาแฟของเธอก็เลยกลายเป็นแหล่งนัดพบของแก๊งเพื่อนสาวที่คบกันมานานมาก คนแรกที่ทำเสียงหลงไปเมื่อครู่นี้

ชื่อมัชฌิมา ชื่อเล่นว่าปอ ส่วนคนที่กำลังจับมือซ้ายเธอแล้วชูขึ้นสูงๆ นั้นชื่อจีรดา ชื่อเล่นว่าจิบ

"หึ นั่นยังไม่เซอร์ไพรส์เท่ากับนายแมนไส้แหวงวงนี้หมั่นแก"

จีรดาเป็นทันตแพทย์และเป็นคนที่มีความจำดีที่สุดในกลุ่ม เจ้าหล่อนยังไม่ยอมปล่อยมืออาริสา เอาแต่ชูให้เพื่อนเห็นแล้วจิ้มนิ้วที่เรื้อนแหวงแผลทิ่มนมที่อาริสาเพิ่งได้มาสดๆ ร้อนๆ

"ฉันจำได้ว่าแหวงวงนี้แมนมันใส่ตั้งแต่ตอนที่เข้ามาจีบยายแอนท์ดูสิเพชรสักเม็ดยังไม่มียเลย ไร้ซึ่งความโรแมนติก"

"ไม่ต้องทำเสียงระอาเลย แมนเขาให้ฉันก็เพราะเขาเป็นคนเปิดเผยจริงใจ ไม่ใช่คนที่เข้ามาแล้วผ่านไป แมนนะเป็นคนรักจริงใจมั่นคง"

"อวยเว่อออออร์"

มัชฌิมาเบะปากใส่หลังอาริสาเอ๋อจับ แต่เธอรู้อวร้ายนี้ไม่ได้อีกฉาที่เจ้าตัวห่อลื่นยานคางขนาดนี้ะเพราะหมั่นไส้เธอล้วนๆ อาริสามองเพื่อนทั้งสองคนแล้วถือโอกาสดึงมือที่ถูกจีรดากุมไว้หลวมๆ กลับมา

"นี่พวกแกใจคอกจะให้แฟนฉันเอาโคตรเพชรมาหมั้นฉันหรือ"

"ถ้าได้ก็ดีสิ จะได้สมกับเป็นว่าที่คุณนายบริษัทโฆษณา" พุดพลางจีรดาก็ทำท่ากรีดนิ้วเหมือนคุณนายไฮโซตามหน้าหนังสือพิมพ์

"คุณนายอะไรกัน แมนก็แค่ลูกจ้าง คนที่เป็นทายาทชัดๆ เลยนะเป็นอาทต่างหาก"

"ถ้าฝีมือดีขนาดนี้สักวันหมอนั้นต้องออกมาทำเองแหละ หรือไม่อาทมันก็ต้องพยายามรั้งไว้ อาจจะทำให้หุ่นบริษัทสักหน่อย ในละครเกาหลีก็มีให้เห็น"

"นั่นละคร แต่นี่เป็นชีวิตจริง"

"อ้าวนี่ชีวิตจริงหรือออกหรือ เห็นรักกันซะโอเวอร์อย่างกับบทละคร"

จีรดาแกล้งกระเซ้า

"พอเลยยายจิบ" อาริสาดิโหล่เพื่อน เจ้าของสถานที่มองเก้าอี้ที่เหลืออีกตัวซึ่งยังคงว่างอยู่ "ว่าแต่ทำไมพิมยังไม่มาอีกละ จิบกับบอแนใจนะว่า พิมนัดให้มาที่ร้านของฉัน"

"ปอมันเป็นคนนัด" จีรดาโยนให้เพื่อนที่นั่งข้างกัน

"ขอแม่ท์" มัชฌิมาผลักจานผลไม้ออกห่างตัว ตั้งท่าจะเริ่มอ้าปากแต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร เสียงริงโทนโทรศัพท์เครื่องหรรุที่ตั้งเอาไว้ก็ดังชัดขึ้นมาก่อน

สายตาสามคู่พร้อมใจมองหน้าจอโทรศัพท์ที่สว่างวาว โดยเฉพาะ มัชฌิมาที่ทำตาโต เจ้าตัวหันหน้าจอโทรศัพท์มาให้เพื่อนๆ ดูเป็นหลักฐาน

"ไอ้พิมโทรมา มาทายกันว่านางจะมาหรือนางจะเท"

•
บทที่
2

"อะไรนะ! ออกหัก!"

อาริสซาไม่อยากเชื่อหูตัวเอง พิมมาลาเนียนะออกหัก เพื่อนที่สวยและเซ็กซี่แสนซนที่สุดในแก๊งของพวกเธอนี้นะถูกผู้ชายทิ้ง?! แถมยังอาการหนักด้วย?!

"นี่แหละคือเรื่องที่ผมไม่อยากเฝ้าท์" มัชฌิมาสารภาพด้วยสีหน้ากังวล เจ้าตัวเร่งความเร็วรถให้เพิ่มขึ้น ใจคงบินล่องหน้าไปหาพิมมาลาที่บ้านแล้วเรียบร้อย

"ปอรู้ แล้วแกะละจีบ แกเองก็รู้มาก่อนแล้วใช่ไหม" อาริสซาหันไปคาดคั้นเพื่อนอีกคน

"ไม่มากหรอก ฉันรู้นี่ดตดตเดียว"

"ก็แปลว่ารู้" อาริสซาอยากนอนมาก อยากงอนใส่พวกนี้สุดๆ คนที่เพิ่งมีคู่หุ้มหน้ามหาตฤๆ สะบัดหน้าหันไปกอดอก ทำแก้มป้องแถมให้ด้วย

"แอ้นท์ อย่างอนสิ" จีรดาซึ่งนั่งอยู่ที่เบาะด้านหลังรีบบีบไหล่มนของอาริสซาเป็นเชิงโอ้ "นะๆๆ ไม่งอนนะอะคนสวย"

"จะงอน! ใจฉันไม่กว้างหรอกนะ เพื่อนทั้งคนมีแฟนแต่ไม่ยอมบอกฉัน

ลักคำเลย" ว่าแล้วเธอก็ตบคอนโซลรถ "จอตตรงนี้ ฉันไม่ไปเยี่ยมมันแล้ว มันจะอกหักก็ให้มันหักไป ฉันไม่ใช่เพื่อนตายของมันแล้วนี่"

"โธ น้อยใจ"

"ปอ จีบ ถ้าเป็นพวกแกมาโดนอย่างฉันแบบนี้ พวกแกจะไม่น้อยใจเลยเหรอ"

เธอหันไปถามสารตีจาเป็นกับผู้โดยสารตอนหลัง คนทั้งสองสีหน้าจืดเฉือนกันทั้งคู่ แล้วก็ป็นจිරตาที่สารภาพเสียงอ่อย

"ไม่ใช่ซะ ตอนเริ่มคบกันพวกฉันไม่รู้ มารู้ก็ตอนที่มันโดนทางนั้น ทั้งแล้วต่างหาก จะว่าไปตอนนั้นพอนั้นกับยายปอรู้จักโหมโหมอยู่นิดๆ"

"จั้นตอนเล็กกันทำไมไม่บอกฉัน!"

"ก็ฉันเห็นแกกำลังยุ่งๆ อยู่เรื่องร้าน แล้วก็หวนใจแกนะไม่อยากจะฉันบอกแก" มัชฌิมาทอบอื่กๆ อักๆ ขณะที่คนไม่รู้เรื่องขมวดคิ้วมุ่น ชัดใจเป็นที่สุดที่ตนเองพลาดเรื่องสำคัญของกลุ่มไปได้

"อย่างที่ปอมันบอกแหละ" จีรตาเองก็พยักหน้ายืนยัน ซ้ำยังเพิ่มเหตุผลมาสนับสนุนด้วยว่า "แฟนแกนะเขากลัวว่าแกจะเข้าไปสืบเรื่องแฟนของไอ้พิมแล้วไม่มีเวลาให้เขา โธ! อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ แกลืมนไปแล้วรีงตอนที่ฉันเป็นแฟนกับพีตินะ แยกไปสืบเรื่องเขาว่าเป็นคนยังงใจจนคนทั้งกระทรวงการต่างประเทศนี่กว่าแกแอบชอบแฟนฉันกันหมด ทีนี้หวนใจแกก็เลยกลัว แฟนไอ้พิมคนนี้นะทิ้งหล่อทั้งรวย สาวๆ ตอมกันเกีรวเลย แมนมันก็กลัวว่าแกจะเปลอชอบเขาไปด้วย หมอนั้นเลยบังคับให้พวกเราปิดบังแก"

"ก็ฉันเป็นห่วงเพื่อนนี่ กลัวจะถูกหลอก แล้วนี้พวกแกไม่ได้กรองก่อน เหรอว่าแฟนยายพิมเป็นคนแบบไหน ดูลิโดนหักอกจนได้" เสียสถาบันสาวสวยของพวกเขาเธอสื่อคนมาก ตั้งแต่ตั้งแก๊งกันมาก็มีแต่หักอกผู้ชายมาตลอด ตอนนี้นัดันมาโดนคนอื่นหักอกเสียได้ ทำลายสถิตินางฟ้าไกล

เกินเอื้อมของพวกเธอแล้วเห็นไหม!

"มันเล่นของยาก" มัชฌิมาเองก็ยอมรับ "ถ้าเป็นฉันจับหมอนี่ก็คงจับไม่ติดด้วยซ้ำ ราคานี้เล่นด้วยยากมาก แต่พวกเราก็นิสัยไอ้พิมนี่ว่า มันพราวด์แค่นั้นเรื่องผู้ชาย กับคนนี้นั้นมันคิดว่ามันทำได้ ตอนสารภาพกับพวกฉันว่ารักเขาไปเต็มเปาเนาะน้ำตาตั้งไหลทะเลาะอย่างกับเขื่อนแตก พวกฉันถึงโมโหโง่งว่าตอนคบกับเขาทำไมไม่บอกไม่เล่าให้ฟังกันบ้างเลย จะได้ช่วยยุ่งๆ ไม่ให้มันจมดิ่งขนาดนี้"

"หลงขนาดนั้นเชียว" อาริสาเลิกหัวเราะของตัวเองด้วยความประหลาดใจ "หลงจนโง่หัวไม่ขึ้นเลยเธอ"

"เรียกว่าหวังแตงกับคนนี่ที่สุดก็ได้" มัชฌิมาซึ่งสนิทกับพิมมาลาที่สุด สันนิษฐาน "ยอมทางนั้นไปซะทุกอย่าง ชื่นกซี้ไม่อะไรก็เชื่อไปหมด"

"น่าสนใจแฮะ ผู้ชายคนนี้เป็นใครกันล่ะ แล้วฉันรู้จักหรือเปล่า"

"ถ้าแกไม่รู้จัก ฉันว่าแกต้องกลับมาจากกลางเขาหรือไม่กี่ยอดตอยแน่นอน" จีรดาหัวเราะคิกคัก น้ำเสียงก็ดูมีเลศนัย "ผู้ชายคนนี้นะไซ้ฮอตมาหลายปีแล้ว"

"อย่างงั้นเชียว" อาริสาดาโต

"แกว่าพีตีที่ฉันเพิ่งเลิกไปนะหล่อไหมล่ะ"

"หล่อและดูดีมาก หน้าที่การงานก็ไม่เลว"

"แต่คนที่ไอ้พิมไปหลงหัวปักหัวปำนะดีกว่าพีตีอีกสิบเท่า"

"ถามจริง!"

"จริงจ้ะ!" เพื่อนเธอประสานเสียงพร้อมกัน แล้วจึงเป็นจีรดาที่ขอเป็นคนอธิบาย

"คือผู้ชายคนนี้นะสมาร์ต แมน รูปลหล่อ พ่อรวย จบนอก สุภาพบุรุษ การศึกษาสูง และที่สำคัญคือ..."

"พูดๆๆๆ"

"ลูกโทษจ๋า เป็นลูกโทษคนเดียวของตระกูลด้วย!"

เพอร์เฟ็กต์! อย่างนี้ผู้ชายคนนี้ก็เป็นผู้รับมรดกเพียงคนเดียวเลยนะสิ

"อย่าให้ไอ้แมนได้เห็นสีหน้าแกตอนนี้เชียวนะ ไม่งั้นหมอนั่นได้คั่ง
หาว่าแกคิดจะนอกใจมันแน่"

"อ๊อย!" เธอร้องเสียงหลง "ฉันไม่ใช่ผู้หญิงหลายใจนะ แค่ชื่นชม
คุณสมบัติหน่อยเดียวเอง"

ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมเพื่อนพิมของเธอถึงได้อาการหนักขนาดนี้
แถมยังปิดบังเธอไว้ด้วย ที! ได้ของแระแล้วก็เพื่อนฝูง เพื่อนใจแคบเอ๊ย!

ในตอนนั้นรถมิניคูเปอร์สีเหลืองสดของมัชฌิมาก็เลี้ยวผ่านประตูหมู่บ้าน
ที่พิมมาลาพักอาศัย ขณะที่บทสนทนาเกี่ยวกับผู้ชายเนื้อหอมคนนั้นก็มาถึง
จุดไคลแมกซ์

"มิชฌ ภูเบศรอรพวงศ์ แกเคยได้ยินมาบ้างหรือเปล่า" จีรดาชะงักหน้า
ถามอาริสาที่ตอนนี้ทำตาโตขึ้นมาอย่างไม่อยากเชื่อหู

"ภูเบศรอรพวงศ์?"

"เฮส"

"ลูกชายคนเดียว?"

"Of course."

"ไอ้มายก็อต! นี่จึบกับปอจะบอกว่านายมิชฌ ลูกชายคนเดียวของ
คุณหญิงแพรรีภัสสุตยอดไฮโซเป็นคนหักอกพิม?"

"ใช่จ๋า" จีรดาตอบรับเสียงใสพร้อมกับที่มัชฌิมาก็จอตรถหน้าประตูรั้ว
บ้านของพิมมาลาพอดีพอดี ซึ่งการมาที่บ้านหลังนี้ก็ทำให้พวกเธอรู้ว่า
สภาพของพิมมาลานั้นดูไม่ผิด

"เราจะช่วยพิมยังไงดีล่ะ" อาริสาหันไปถามเพื่อนอย่างหนักใจ เธอ
ยกมือขึ้นบีบจมูก เหม็นกลิ่นเหล้าเหลือทน

ตอนนี้พวกเธอทั้งสามคนต่างก็ยืนล้อมวงกันอยู่ข้างเตียงนอนเจ้าหญิงของพิมมาลา เพื่อนสนิทที่ได้ชื่อว่าสวยที่สุดในแก๊ง

เมื่อยี่สิบนาทีก่อนนายนี้อย่างไม่ลืมนฤทธิ์แบบนี้ ซึ่งก็นับว่าเป็นโชคดีของพิมมาลาที่ว่าได้ที่พวกเธอมาทันเวลา ไม่อย่างนั้นนายนีคงไม่ใช่แค่คนนอนสลบหมดสติ แต่คงนอนตายจมกองเลือดไปแล้ว!

คิดแล้วอาริสาก็ยังขนลุกไม่หาย ภาพตอนที่จีรดาซึ่งเดินนำหน้าเธอ ลู่ๆ ก็วิ่งพรวดเข้าไปคว่ำมีตปอกผลไม้ในมือของคนขี้เมาซึ่งนั่งโง่งนงบนบนพื้นที่มีขวดเหล้าที่เต็มจนหมดคลังระระระนาดอยู่เกลื่อนกลาด จีรดาคว้าแขนพิมมาลาได้ก็ย้อมิดกันไปมา ซ้ายที่ขวาที่ขวาที่เสียวนเป็นที่สุด อาริสากลัวเหลือเกินว่าจะมีใครคนใดคนหนึ่งพลาดจนถูกมีดแทง ส่วนมัชฌิมาก็ร้องเสียงหลง 'ได้แต่สั่งทว่าไม่กล้าเข้าไปช่วย

'กรี๊ดดด ไอ้จับแกอย่าปล่อยมือนะ! ไอ้พิมแกอย่าทำแบบนี้ แกบ้าไปแล้วหรือ แกทำแบบนี้ผู้ชายคนนั้นเขาก็ไม่กลับมาหรอก!'

อาริสาก็เห็นด้วยกับคำพูดของมัชฌิมิมา เท่าที่ฟังยายสองคนนี้เล่ามาตลอดทาง อาริสาก็เชื่อว่าผู้ชายคนนั้นไม่มีทางกลับมาแล้ว

'จริงของปอมันนะ พิมแกต้องตั้งสติก่อน' เธอก็ช่วยพูดโน้มน้าวใช้น้ำเสียงอ่อนโยนหวังตั้งสติเพื่อน

'ตั้งสติเธอ' พิมมาลาน้ำตาร่วงเป็นสาย 'ฉันอยากตาย ฉันจะทำให้เขาได้รู้ว่าฉันรักเขามากแค่ไหน แม้แต่ชีวิตของฉันก็ให้เขาได้ คินมีตมาให้ฉันเดี๋ยวนี้!'

'ไม่ให้!' จีรดาซึ่งแย่งมีตปอกผลไม้ไม่ได้สำเร็จรีบวิ่งพรวดไปยืนอีกฟากหนึ่งของห้อง

พิมมาลาน้ำตาร่วงเผา แววดาซอกซ้า ไบหน้าแห้งกร้าน ผมดำที่เคยพลิวสลุยบัดนี้ยุ่งเหยิง ยิ่งเห็นก็ยิ่งน่าหดหู่ ไม่เหลือสภาพผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งเก๋อีกแล้ว ทุกคนไม่เคยนึกฝันว่าพิมมาลาจะมีวันนี้ ต่างก็พูดไม่ออก

ส่วนพิมมาลาก็ได้แต่คร่ำครวญ

'ไม่คืนใจใหม่ ได้! ฉันไม่เอามิตรก็ได้ พวกแกห้ามฉันไม่ได้หรอก!'

สายตาของพิมมาลาตกอยู่ที่ขวดเหล้าใกล้มือ เจ้าหล่อนเอื้อมมือคว้าขวดตั้งท่าจะพาดกับพื้นห้องหวังใช้เศษขวดเหล้าเป็นอาวุธประหารตัวเอง

'ไม่นะ!' มัชฌิมาซึ่งอยู่ใกล้พิมมาลามากที่สุดรีบโถมตัวเข้าไป ทุจดุจดึงมือไม่ทัน ปากก็ร้องลั่น จับพิมมาลาเขย่าจนหัวสั่นหัวคลอน 'อึพิม! อึบ้า! ชีวิตของแกไม่มีค่าเลยหรือ!'

พิมมาลาถูกเขย่าจนมันไปหมด ทั้งความเศร้า ทั้งแอลกอฮอล์ อาริสาซึ่งยืนมองอยู่ห่างๆ รีบเอ่ยปากเตือนเพื่อน 'ปออย่าเขย่าไอ้พิม ปอหยุดก่อน!'

'ไม่หยุด มันควรได้สติสักที!'

'แต่ว่า...'

'ได้สติหรือยัง แกจะฆ่าตัวตายอีกใหม่ จะทำร้ายตัวเองอีกใหม่ ตอบมา!' มัชฌิมาเขย่าเพื่อนรักไม่อ้อมแรง

'ปอพอก่อน สีหน้าพิมไม่ดีแล้ว'

'ฉันไม่หยุด ตราบใดที่มันยังไม่ได้สติฉันไม่มีวันหยุดเด็ดขาด!'

'แต่ว่า...'

'หรือแกคิดจะเข้าข้างมันหรือเอ็นท์'

'เปล่านะไม่ใช่ ฉันแค่จะเตือนแกว่า...'

'อู๊แหวะ'

'กรี๊ดดดด อึพิม อึเลว แกอ้วกใส่ฉัน!' มัชฌิมาร้องเสียงหลง

อาริสาได้แต่พูดอย่างจนปัญญา 'ฉันถึงได้บอกให้แกหยุดเขย่าตัวมันไปปอ'

พออาเจียนใส่มัชฌิมาจนหมด พิมมาลาที่สลบเหมือด พวกเธอที่เหลือสามคนได้แต่มองเจ้าหล่อนตาปริบๆ โดยเฉพาะมัชฌิมาที่กรี๊ดเสียงจนคอแห้ง

ทว่ากลิ่นอันไม่พึงประสงค์ก็ทำให้เจ้าตัวได้แต่ขมใจไม่เอามือสัมผัสพิมมาลา เป็นชิ้นๆ ซึ่งอาริสาก็ได้แต่มองมัชฌิมาด้วยความเห็นใจ

กว่าจะลากพิมมาลาขึ้นไปนอนเตียง บนเตียงได้ก็เล่นเอาเหนื่อยกันไปหมด อาริสามองสภาพเพื่อน หากเธอต้องออกหักเธอจะขอไม่ออกหักแบบขนาด อย่างนี้ เธอจะต้องเตรียมการออกหักไว้ให้ดี เอาให้หน้าสงสารแบบหน้าทะนุถนอม น่าจะดีที่สุด

"ประชุมด่วน" พอทุกอย่างเรียบร้อย มัชฌิมาซึ่งหายไปเช็ดคราบ อาเจียนก็หันมาอัปเดตตัวเองเป็นผู้นำกลุ่ม กวักมือเรียกพวกเธอสองคน ให้ไปนั่งที่เก้าอี้รับแขก

ท่ามกลางภูเขาขยะที่มีแต่ขวดเหล้า นิสัยรักสะอาดทำให้อาริสาทนไม่ไหว เธอเดินไปค้ำยหาถุงขยะในครัวเท่าที่จะหาได้ จากนั้นก็เริ่มต้นเก็บกวาดขวดเหล้าในห้องของเพื่อน มัชฌิมากับจิริตามองเธอเดินวุ่นไปทั่ว อาริสาโบกมือเป็นเชิงให้สัญญาณกับเพื่อน *เฮ้! จะพูดอะไรก็พูดมาเลย*

"ในเมื่อมันกล้าหักอกยายพิมจนอาการหนักขนาดนี้ได้ เราก็คงต้องทำให้หมอนั้นสำนึกชะบังว่าเวลาออกหักกะมันเป็นยังไง" มัชฌิมามองเสื้อกุชชีตัวโปรดที่เลอะคราบอาเจียน "ตัวนี้คอลเล็กชั่นใหม่ด้วยนะ ตอนซื้อมาโดนอาปาด้าตั้งเป็นชั่วโมง ฮึ้ย!"

"นี่โกรธแทนยายพิมหรือโกรธแทนกุชชียะ" จิริดาหมั่นไส้ "ตัวนี้แก่ใส่บ่อยมากเลยนะว่าจะลื้อแล้ว"

"มันใช้เวลาพูดเล่นเหรอยายจิบ"

"โอเค ฉันทัดใจเจ้า เอาผ้าไปเช็ดตรงชอกคอกกับหน้าอกแกสักหน่อยเถอะ นั่นใช่เส้นมามาหรือเปล่า"

"อ้อ!" คนเลอะคราบอาเจียนร้องลั่น "ฉันไปหาเสื้อใหม่ๆ ในตู้ของยายพิมดีกว่า ถ้าไม่หอมฟุ้งฉันไม่ออกจากบ้านมันจริงๆ ด้วย"

"ก่อนจะไปอาบน้ำแกช่วยพูดให้จบก่อน" จิริดาใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอีกผืน

ช่วยเซ็ดต้นแขนให้เพื่อน "โอ้โห ผิดอีกแล้ว นี่เติมวิตามินมาเหอะ"

"คนที่กระทรวงรู้จักคุณหมอมือหนึ่งที่เพิ่งเปิดคลินิกความงามนะ ก็เลยแนะนำฉันมาอีกที"

"ดีอ่า"

"เอาไว้อั้หิมตีขึ้นฉันจะลองไปเสียบๆ เคียงๆ ขอโปรโมชันดีๆ มาให้ พวกแกสามคนก็แล้วกัน จะสวยก็ต้องสวยกันแบบยกแก๊ง"

อาริสารีบพยักหน้า "ของฉันขอแบบคอร์สเจ้าสาวนะ"

แต่เดี๋ยวนะ เวลานี้มันใช้เวลามาถามหาวิธีเพิ่มความสวยกันเหอะ

แก๊งของพวกเธอแบ่งกันเป็นสี่แบบ พิมมาลาสาวสวยที่สุดในแก๊งนั้น เป็นสาวโหมตเซ็กซี่แสนชน เจ้าหล่อนเปิดโมเดลลิ่งกับนางแบบรุ่นพี่ที่สนิทสนมกัน มัชฌิมาสาวสวยขวยขวยอยู่ในโหมตอิมและนวลเนียนที่สุดในแก๊ง เจ้าหล่อนทำงานเป็นข้าราชการกระทรวงสาธารณสุข จีรดาผู้หญิงหุ่นดีที่สุด โฉมเฉียวที่สุด และมั่นใจที่สุดเป็นทันตแพทย์ และเธอ...อาริสา เพื่อนตัวเล็กรูปร่างบอบบาง ผู้ชายเห็นก็อยากถนอมไว้ในอุ้งมือ เปิดร้านกาแฟ

"เอาล่ะ ในเมื่อทุกคนเห็นตรงกันว่าจะแก้แค้น เราก็ต้องหาคนที่เหมาะสมกับปฏิบัติการนี้ซะก่อน" ในฐานะผู้ตั้งตนเป็นหัวหน้าแก๊ง มัชฌิมาก็เลยนั่งอยู่หัวโต๊ะ ตอนนี้อยู่หัวมุ้ง วงหน้ารูปไข่ก็เลยค่อยมีรอยยิ้มหมายมาด

"แล้วแกจะไปหาใครล่ะ" อาริสากล่าวคำถามที่สำคัญที่สุด "คนคนนั้นต้องเป็นคนที่นายภิมขโมยรู้ว่ารู้จักกับพวกเราและก็ต้องสวยเซ็กซี่แบบยายพิม ว้าว! แค่คิดเรื่องแก้แค้นฉันก็ค้นไม้ค้นมือแล้วละ"

"นั่นสิ จะไปหาได้ที่ไหนนะ" จีรดาเคาะโต๊ะ "สวยแบบพิมพ์นิยมอย่างยายพิม แบบที่ผู้ชายรวยๆ จะชอบ...อืม...ต้องเซ็กซี่ด้วยแต่ต้องไม่ดูโลว์ด้วย ดูแพงได้ยิ่งดี อืม...เฮ้ย!"

"ร้องทำไม ฉันตกใจหมดเลย" คนขวัญบินอยากตีเพื่อน ตั้งแต่เด็กๆ มาแล้วที่อารีสาไม่ชอบเสียงดังๆ อะอะโววายวาย

"ก็ฉันนึกได้แล้วว่า จะหาผู้หญิงแบบนั้นมาจากที่ไหน" จีรดาพูดอย่าง มีความหมายพรางหันไปขยิบตากับมัชฌิมาที่ค่อยๆ ยิ้มกว้าง

"ใครล่ะใคร ทำไมพวกแกทำหน้าที่เหมือนรู้คำตอบแล้ว ทำไมฉัน ยังนึกไม่ออกล่ะ นี่ๆ บอกหน่อยสิ เผลยมานะอะ"

อ้อย ตื่นเต้น คั่นไม้คั่นมือสุดๆ เรื่องนี้ไม่เหมือนการแอบไปพิจารณา แฟนเพื่อนเป็นการส่วนตัวนะ แต่มันลึกล้ำกว่านั้น สนุกกว่านั้น ชับซ้อน กว่านั้น นี่มันเป็นปฏิบัติการหักอกผู้ชายเลยนะ

คนผิวขาวตัวเล็กตัวน้อยมองเพื่อนที่นั่งอยู่ทางซ้ายที่ มองเพื่อนที่นั่ง อยู่ทางขวาที่ นิ้วเรียวยาวประสานกันที่หน้าอกอย่างตื่นเต้น ตากลมโตสีดำ เหมือนเม็ดเกล็ดเวลานี้เปล่งประกายวาววับ ซอยเท้าแรงเร้า

"บอกฉันมาน่า บอกซ่านนนะ"

"ก็แกใจ นังแอนท์!"

"อ้อๆ ฉันเหอ ฉัน...เฮ้ย! ไม่นะ!"

คนอยากรู้สายหน้าอย่างซ็อกสุดขีดทันทีที่ได้รับคำตอบ อารีสาบัดนิ้วชี้ ของเพื่อนทั้งสองที่ชี้มายังตัวเธอราวกับมันเป็นสิ่งที่น่าสนใจเท่าที่เคยพบ ผู้หญิงอ่อนหวาน เรียบริอย สีซี้อ (ต่อหน้าพอกับแม่และคู่หมั้น) อย่างเธอ เนี่ยนะจะแปลงร่างเป็นสาวสุดเซ็กซี่แบบยายพิมพ์ได้?

•
บทที่
3

ว่ากันว่าผู้หญิงเจียบล้วนพาผู้ชายเรียบมานักต่อนัก อันนี้อาริสซาขอเถียงเล็กน้อยว่าไม่จริงเสมอไป อย่างเธอเป็นผู้หญิงเจียบและเรียบร้อยก็ไม่เคยนอกใจผู้ชาย เอาจริงๆ แล้วเธอน่ะเน้นคบยาวๆ คบทีละคน ต่อต้านการคบซ้อนด้วยซ้ำ

"ฉันว่าแกหาคนใหม่เถอะ ฉันทำไม่ได้หรอก แล้วถ้าแมนรู้ล่ะก็..."

ไม่อยากจะนึกสภาพตัวเองตอนนั้นเลย ปกรณ์เสียงสองของเธอ หากรู้เรื่องนี้คงใช้เสียงหนึ่งทั้งตำทั้งตีเธอแน่ๆ ถึงเขาจะไม่ใช้ผู้ชายสายตบตี แต่เขาอาจจะทำกับเธอขึ้นมาก็ได้ใครจะรู้

"นะๆ พวกแก แมนย่าแล้วย่าอีกกับฉันว่าห้ามคุยกับผู้ชายอื่น พวกแกส่งสารฉันเถอะนะ ปล่อยลุนกสวยๆ น่ารักอย่างฉันไป" น้ำตาเธอคลอแล้วนะ คลอมากๆ แล้ว จะหยดตติงลงมาแล้ว

หญิงสาวในชุดกีฬาสีขาวพอดีตัวเกาะเสานั่นราวกับถูกวิญญานจิ้งจกผสมตุ๊กแกเข้าสิง ขณะที่จิริตาก็พยายามดึงเธอให้เข้าไปในพิตเนสที่เป้าหมายชอบมาออกกำลังกาย

"อย่าลีลานายายเอ็นท์ นีมันหน้าทีแก เราตกลงกันแล้ว"

"ตกลงกับผีสิ พวกแกตกลงกันเองแล้วมาบ๊วยฉัน"

ก็บอกแล้วไงว่าเธอยังไม่ยอมถูกฆ่าด้วยสายตาดูเป็นไฟกับเสียง
เกินมาตรฐานของคู้หมั้นตอนกลายเป็นปีศาจ ที่สำคัญเธอเพิ่งอายุ
ยี่สิบหกเองนะ! มันน้อยเกินไปที่จะถูกคู้หมั้นฆ่าปาดคอ!

"แกเหมาะที่สุดแล้วละเอ็นท์" จีรตากล่อมเสียงอ่อน ยกนิ้วชี้ขึ้นมา
หนึ่งนิ้ว "ข้อแรก...แกลองคิดดูสิ นายภิมุขไม่รู้จักแกใช่ใหม่มละ"

"กะ...ก็ใช่" "ไม่ยอมยกมือรับแต่อาริสาก็โกหกความจริงไม่ได้ คนน่ารัก
ที่เกาะเสาแน่นได้แต่จำใจพยักหน้าหงิกๆ"

"แกหน้าตาก็โอเคใช่ใหม่มละ" นิ้วกลางเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งนิ้ว และคนที่
กำลังถูกชักจูงก็พยักหน้าอย่างจำยอม "แล้วแกก็เล่นกีฬาเก่ง หุ่นก็ตีใช่ใหม่ม"

"ก็พวกแกบอกว่าจะฉันอ้วนง่าย แล้วแมนก็ชอบผู้หญิงเฮลตี้"

"แกทำดีมาก หุ่นแกตอนนี้เนี้ยๆ น่าอดสูดๆ"

"จริงหรือ"

"จริงสิ กลมกลิ้งไปทั้งตัว เทรนเนอร์คนนี้นับหุ่นแกซะสวยแข่งเลย"

"อือๆ ครูดี" คนเกาะเสาพยักหน้าหงิกหงักก็ยิ้มหวาน อากาบบ่ายอ้าเริบ

"ตั้งนั้น..."

"ว่า..." ตากลมโตแป๋วแหวของอาริสาจับจ้องเพื่อน

จีรตาเว้นระยะในประโยค จ้องตาคนที่กำลังตั้งใจฟังด้วยรอยยิ้ม

"ชุดกีฬาเนี้ยถ้าใส่ตัวเล็กๆ รัดๆ สะหน่อย ชี้อร่าหนุ่มๆ จะมองจน
น้ำลายหก เห็นไหมว่าตรงสเป็กเป้าหมายทุกประการ เอวแกเล็กมากเลยนะ
ตอนนี้ ผู้ชายเอาสองมือประกบก็จับได้รอบแล้ว น่าอวดเวออร์"

"จริงหรือ แกไม่ได้แกล้งชมฉันเท่านั้นใช่ใหม่ม"

"บ้า ใครจะทำแบบนั้นได้ล่งคอ" จีรตาขยิบตาให้มัจฉิมา บอกให้
เพื่อนอีกคนรีบฉวยโอกาสตอนที่อาริสากำลังล่องลอยเพราะความบ้ายอ
ค่อยๆ แกะมือเธอออกจากเสา "และที่สำคัญแกไม่ยอมช่วยเพื่อนรีไถ"

ถ้านายภิกษุไม่รู้จักพวกฉัน พวกฉันก็ทำกันเองแล้ว ไม่มาบังคับแกลอย่างนี้
หอรอก แก่ก็รู้ว่าพวกฉันสองคนก็สวยไม่ใช่เล่นๆ นะยะ"

"ก็จริง" ในกลุ่มแก๊งสี่คนของพวกเธอนะ อาริสาอ่อนด้อยที่สุดแล้ว
ตอนได้คบเป็นแฟนกับปรกรณ์ตามหลักเธอต้องเลิกกับเขาภายในหนึ่งปี
ตามกฎหมายของแก๊งที่ห้ามผูกมัดตัวเองไว้กับผู้ชายคนเดียว อย่างจิริตาก็
เปลี่ยนแฟนทุกหกเดือน มัชฌิม่าอีกคนที่ชอบคุยกับผู้ชายไปทั่ว ถึงไม่คบ
แต่เจ้าตัวก็ทั่วถึงตลอด ไม่ต้องพูดถึงพิมมาลาเลย แต่เธอนะ...เธอนะ...
ฮือๆ มีแฟนก็มีแค่ปรกรณ์มาคนเดียวตลอด รักดีข้าวเหนียวนึ่งสุดๆ

"พวกเราในแก๊งไม่มีใครอยากให้แกเป็นผู้เสียสละหอรอกนะแอนท์
แต่แกต้องเข้าใจนะ แกเข้าใจพวกเราใช่ไหมเพื่อน"

อืม...

เธอจะงักไปกับคำพูดของมัชฌิม่า จะว่าไปมันก็ถูกนะ เถียงไม่ได้
เลยแหละ เพราะถ้าเทียบกันแล้วในกลุ่มของพวกเธอ เอาแบบเป็นกลาง
ด้วยเอ้า! เธอสวยน้อยที่สุดแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้น...

"แต่ฉันมีคู่หมั้นแล้วนะ" หญิงสาวบอกเพื่อนเสียงอ่อย

"หมั้นแบบไม่เป็นทางการพวกฉันไม่ถือว่าเป็นคู่หมั้นกันหอรอกยะ
และที่สำคัญตาแมนหวานใจแกยังไม่กลับมาตอนนี้หอรอกน่า เอาน่า! อย่า
ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้สิ ฉันรับรองว่าปฏิบัติการแก้แค้นของพวกเรา
จะเสร็จทันก่อนแฟนแกกลับมาแน่นอน" มัชฌิม่าให้ความมั่นใจ

"แน่นอน?"

"แน่สิ"

"กะ...ก็ได้" ร่างบางยอมปล่อยเส้า เมื่อก็กอดแน่นจนเส้าอุ่นเลย
"เอากะเป่าเสื้อผ้ามาสิ เดี่ยวฉันหิ้วเอง"

"ไม่ต้อง แกมีหน้าที่อ่อยอย่างเดียว พวกฉันยอมเป็นเบ๊แก อย่างนี้"

ถึงยุติธรรม" จีรดาสรุปจบแล้วรื้อหลังเธอให้เดินเข้าอาคาร

"ผู้ชายที่นั่งตรงโต๊ะนั้นไง นายภิมุขล่ะ" จีรดากระซิบกับเหยื่อล่อปลา ที่ตอนหนึ่งกระสับกระส่ายอย่างน่าสงสาร อาริสสาไม่ยอมมองหรือก ตอนนี่ยังทำใจมองผู้ชายอื่นนอกจากปรกรณ์ไม่ได้

"เฮ้ย นี่แกฟังฉันพูดอยู่หรือเปล่าไอ้แอนท์ ฉันบอกว่าโน่นไงนายภิมุข"

"เดี๋ยวค่อยมอง"

"จะมาเดี๋ยวทำไม อีกสักพักฉันกับไอ้ป้อก็จะเดินออกไปแล้ว จะทิ้งแกไว้คนเดียวแล้วนะ"

คนตัวเล็กเจ้าของดวงตากกลมโตขนตาองแดงถอนหายใจยาว เหลือบมองไปทางทิศที่เพื่อนบอกแล้วก็รีบหันกลับทันที

"นั่นเรียกว่ามองหรือ ฉันนึกว่าแกสะบัดหน้า"

"เปล่าซะหน่อย"

"จ่ายเงินเรียบร้อยแล้วนะ เอานี้บัตรของแก" มัชฌิมาเดินกลับมา รวมกลุ่ม ปั่นกระป๋องกระดาษ "คำสมาชิกลงหุ้มนักๆ พวกเราหารสาม ยังตกคนละเกือบหมื่นนะ"

มะ...หมื่นเลยหรือ ฮือออออ เงินค่าสปาผิวของซ่านนน

"นี่ ฉันให้แกดูเป้าหมายนะยะ ไม่ใช่ให้มาทำตาละห้อยเสียตายเงิน"

จีรดาจับหน้าของเธอให้หันกลับมา คราวนี้ไม่ยอมปล่อยให้แกม้ม ทั้งสองข้างของเธอด้วย บังคับให้เธอดูให้ได้

เฮอะ! หน้าตาก็ธรรมดาเหมือนในรูปถ่ายตามหน้าสังคมโซเชียล สามัญชนจะตาย จะต่างก็ตรงที่...ตัวสูง หุ่นนักกีฬา ทำทางมันใจ ยิ้มเก๋ โอเคๆ สรุปว่าดูดีก็ได้ แต่ก็ดูดีแค่ภายนอกแหละ

"เป็นไง ดูดีมากๆ เลยใช่หรือเปล่า"

"ก็จึ้งๆ" เธอย่นจมูก

"อีแอนท์ ชื่อสัตว์กับตัวเองหน่อย"

ก็ได้! ยอมรับก็ได้ว่าหล่อมาก หุ่นดีที่สุดในตึกสูง ผิวก็ขาว ยิ้มก็เเท่ แวดตาก็วาววับ ขนาดว่าตอนนี้กำลังเหงื่อโซมหลังจากออกกำลังกายมาหนักๆ ก็ยังเปล่งปลั่งปลดปล่อยฟีโรโมน! แต่ถึงอย่างนั้น...ก็สู้บุคลิกเสียงสองของเธอไม่ได้หรอก *รายนั่นนะ...รายนั่น...ระ...ระ...ระ...ระ...รายนั่น...*

อาริสาลูกพรวดจากเก้าอี้ ทำเอาเพื่อนที่เหลืออีกสองคนเกือบอุทานเสียงหลง แต่ไม่...อาริส่าไม่สนใจเพื่อนหรอก ตากลมๆ วิวหวานของเธอนั้นจ้องผู้ชายในปฏิบัติการของตนเอง

"โอไมยก้อตตต" เธออ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

ถอยหลัง...ถอยไปเลยถึงสามก้าว ไม่ต่างจากนางเอกในซีรีส์ละครจีนที่กำลังติดตาม อ้วยตายแล้ว! ตายจริงๆ เป้าหมายเธอ ปะ...เป้า เป้าหมายถนัดมือซ้าย!

ในใจของอาริส่านั้นคุกเข่าท่ามกลางสายฝนไปแล้ว *พระพรหมเจ้าขานี้ท่านกำลังแก้งลูกใช้ไหม ท่านก็รู้นี้ สำหรับลูกแล้วผู้ชายที่ถนัดมือซ้ายนะ เช็ทซ์ที่สุดในจักรวาล!*

"แอนท์...ยายแอนท์" จีรดาฉวยแขนเธอไว้แน่น "ตั้งสติก่อนเพื่อนอย่าลืมว่าเขาไม่ใช่คนดี ฟังนะ ผู้ชายถนัดมือซ้ายไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นคนดี แก่เข้าใจใช่ไหมยายบ๊อง"

"ใจฉันสั่นหมดแล้วตอนนี้" อาริส่าหันไปสบตาเพื่อน ทำยังไงดี หัวใจเธอส่งสัญญาณ SOS ะริ้วเลย

"แต่เขาสะตือจุ่นนะแก" จีรดาซึ่งยังจับแขนเธอไว้แน่นรีบกระซิบที่ข้างหู "ฉันเคยเห็นหน้าห้องของเขาตอนเขาว่ายน้ำ จุ่นจริงๆ จุ่นของแท้"

"อย่ามาแก้งฉันนะ"

"ใครจะทำแบบนั้น นายก็มูขนะสะตือจุ่นจริงๆ ไม่เชื่อถามไอ้ปอลสิ"

"จริงหรือปอ"

"ใช่"

หมดยกกัน! จบกัน! นานๆ จะเจอผู้ชายเพอร์เฟ็กต์นอกจากตาแมน
สุดยอดหวานใจของเธอ ทำไมคนใหม่คนนี้ถึงไม่เพอร์เฟ็กต์ทุกองศา

"เออละ เซ็ดน้ำลายให้เรียบร้อย" มัชฌิมาส่งกระดาศทิชชูให้ "คราวนี้
ก็ดำเนินการตามแผนได้แล้วนะ จำไว้ว่าสำหรับแกเขาไม่ใช่ผู้ชายเพอร์เฟ็กต์
น่าครอบครองอีกต่อไป ลูๆ"

ถูกเพื่อนสองคนโหมเชื้อไฟ อาริสาซึ่งยอมเป็นเหยื่อล่อปลาสุดลมหายใจ
ลึกๆ เอาท์เอา! แค้จับผู้ชายมาทิ้งเท่านั้นเอง!

"เก็บค่าประสบการณ์เอาไว้ อย่าหัดคบแค่ผู้ชายคนเดียว คิดเสียว่า
ตอนนี้แกเป็นโสด โอเค้?" เทรนเนอร์จิริดาป้องปากกระซิบสอนอยู่ข้างหู

"อือๆ รู้แล้วจ" อาริสาพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง เธอกำลังจะหยิบกระเป๋า
กีฬาแต่ก็ถูกเพื่อนรั้งไว้ก่อน

"อย่าเพิ่งไป" มัชฌิมาชี้นิ้วไปที่นิ้วนางข้างซ้าย "แหวนที่นิ้วนี้จะถอดออก
ซะก่อน เดี่ยวความก็แตกกันพอดี"

"ไม่ถอดไม่ได้หรอก"

"ไม่ได้"

"แต่แมนเขาสั่งไว้ละสิ" เธอต่อรอง

"ถอดเดี๋ยวนี้" มัชฌิมาสั่งเสียงเฉียบ "ไม่ต้องทำน้ำตาคลอเลย ถอดมา
ให้พวกฉันก่อน"

"มะ...ไม่เอาละ"

"ปอๆ อย่ากอดตันยายแอนท์นักเลยนะ" จิริดาไกล่เกลี่ย "ให้ยายแอนท์
ใส่นิ้วอื่นก็ได้ แอนท์ใส่นิ้วอื่นได้ไหมละ"

"ก็ได้ละ"

"เอางี้ก็ได้ แต่ไม่มีข้อแม้อีกแล้วนะ เรื่องไอ้แมนนะตอนนี้แกมีหน้าที่
ต้องปล่อยเบลล" มัชฌิมาสั่งเสียงเข้ม กอดอกประมาณว่าถ้ายังเรื่องมากอีก

ก็ลุกไปตบกันเลยดีกว่า

เมื่อรู้ว่าต่อรองไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว อาริสสาจึงได้แต่ถอนใจ
นี่ถ้าไม่ใช่เพราะอยากแก้แค้นแทนเพื่อน จ้างให้เธอก็ไม่ทำหรอก เธอไม่ใช่
ผู้หญิงหลายใจที่สนุกกับการปั่นหัวผู้ชายซะหน่อย

"อ้อ! ขอโทษค่ะ" อาริสสาละล่ำละลักขอโทษคนตรงหน้าหลังจากที่
ทำน้ำหกใส่ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มด้วยสายตาที่ใสซื่ออย่างที่สุด
ชุดฟิลิ่งการแสดงของนางเอกเก่า ลืมเล้าไปซะใหม่ละ สมัยเรียนอยู่
คณะอักษรศาสตร์นี่เธอจบโทการแสดง

"ไม่เป็นไรครับ เปรอะนิดเดียวเท่านั้น" คนตรงหน้าพูดเสียงนุ่ม
หลังจากที่มองเธออย่างตกตะลึง ก็แหม...ไอ้ชุดกีฬาที่ขายเพื่อนสองคน
เลือกให้มันรัดสุดๆ ไปเลยนี่ แถมตรงเอวก็ว่าให้เห็นเนื้อนวลชะด้วย
อีกนิดก็จะเป็นชุดว่ายน้ำอยู่แล้ว

"เอ๊ะ! นี่คุณเพิ่งมาเล่นที่นี่หรือเปล่าครับ ผมไม่เคยเห็นหน้าคุณเลย"
นายภิมุขเปิดบทสนทนาก่อน

โอเอ๊ย! ตาซีหีลี ไม่รู้ย้ายพิมไปชอบได้ไง ไอ้พวกอ้าปากก็เห็น
ล่ำใส่เล็ก!

"พอดีแอ้นท์เพิ่งจะมาเล่นครั้งแรกนะคะ ขอตัวก่อนนะคะ" เธอ
โพรยยิ้มหยาดยิ้มให้ชายหนุ่ม ทำเป็นไม่สนใจเขา เดินออกมาอย่างมั่นใจ
ด้วยมาตนางพญาสุดแสนแซ่กซี่ ฮือ...ขอโทษนะแมน นี่จะเป็นการยิ้มให้
ชายหนุ่มคนอื่นนอกจากแมนครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายของแอ้นท์

เปาะเปาะๆ

จีรดาปรบมือให้การแสดงเปิดฉากของเพื่อนรักด้วยความที่ ปากก็
ถามเพื่อนอีกคนที่ยืนกอดอกลั่นคูดอยู่ด้วยกันข้างๆ

"ยอดไปเลย แกเห็นตอนที่ขายแอ้นท์เดินออกไปหรือเปล่า"

"ฝีมือใช้ได้ ฉันว่างานนี้มีลุ้นแน่" มัชฌิมาเองก็มั่นใจขึ้นมาอีกเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ "จริงสิ ว่าแต่แกไปเห็นสะดือของนายภิมุขตอนไหนถึงได้รู้ว่าสะดือจุ่น"

จิรต้ายกไหล่ตามความเคยชิน "ไม่เคยเห็นหรอก"

"อย่ามาตอณะ"

"สาบานเลยละ อย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนั้นสิ ไม่เคยเห็นจริงๆ แต่ฉันเห็นหน้ายายแอนท์ตอนตะลึงกับความหล่อของนายภิมุขก็เลยพูดส่งๆ ไปนะ แกก็รู้ว่ายายนั้นไม่ชอบผู้ชายสะดือจุ่น"

"ฉลาด" มัชฌิมาตบไหล่เพื่อนรักที่ฉลาดในการแก้ปัญหา

"แน่นอน ฉันจบหมอนะ ขอบใจ"

อีกด้านหนึ่ง

ผู้หญิงที่เดินผ่านหน้าเขาไปอย่างไม่ไยดี ยามเธอเดินจากไป เธอทิ้งไว้เพียงแคกลิ่นหอมจากเส้นผมสีคัสที่ซอयरละค่าขอชาวเนียน ปลายจมูกของเขายังรู้สึกได้ถึงกลิ่นหอมพิเศษนั้น สะดุดใจเขาอย่างน่าประหลาด หนุ่มโสดที่ไม่สดขี้มอออกมาระหว่างที่มองตามร่างบาง *น่าเล่นด้วยอยู่นะ ชื่อแอนท์... แอนท์อย่างนั้นหรือ*

กว่าจะรู้ว่าว่าการโปรยเสน่ห์แบบยั่วๆ นั้นได้ผลเวลาก็ผ่านไปเกือบห้าวันแล้ว เพื่อนของอาริสาวางแผนให้เธอแวะมาที่สปอร์ตคลับแห่งนี้ อาทิตย์ละห้าวัน แล้วก็ห้าวันที่ไม่ได้พบกับภิมุขทุกครั้ง ประหนึ่งว่าที่เธอมาก็เพื่อใช้บริการห้องออกกำลังกายเท่านั้น ไม่ได้มาเพื่ออ่อยเขาแต่อย่างใด

ใช่ไหมละ คนเราจะอ่อยทั้งทีก็ต้องมีเล่ห์เหลี่ยมกันหน่อย

อาริสานั่งมองร่างสูงที่คล้ายกำลังคอยใครอยู่ที่หน้าทางเข้า แพนชนตา

ของเธอหรือลิ่ง มุมปากก็กระดกขึ้นอย่างถูกใจ

'ชาวดีนะพวกแก ปลาใกล้จะฮุบเหยื่อแล้ว'

อาริสารีบส่งข้อความไปรายงานผลความคืบหน้า จากนั้นก็นั่งยิ้มกริ่มต่อในรถ

ส่วนที่แล้มีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้น ตอนนั้นเธอกำลังตีสควอชอยู่ในห้องแล้วจู่ๆ ก็เกิดล้มจนเจ็บข้อเท้า ยังไม่ทันได้ตั้งตัวเงาหนึ่งก็ปราดเข้ามาตอนที่เงยหน้าขึ้นสบตากัน อาริสาก็พบว่าเขาคือภีมุข ภูเบศรบรรณพงศ์

วันนั้นเขาดูแลเธอด้วยความสุภาพ ท่าทางเป็นสุภาพบุรุษที่แม้แต่จะแตะข้อเท้าเธอนั้นก็ยังคงขออนุญาต ทำเอาอาริสาดึงกับเคลิ้มแผนทรมาณสังขารในที่สุดก็ได้ผล เจ็บข้อเท้านิดหน่อยแต่ก็นับว่าคุ้มไม่ต้องเสียเวลาทอดสะพานเพิ่มอีก

เขาเสนอตัวพาเธอไปโรงพยาบาล ถ้าเป็นผู้หญิงทั่วไปก็คงรีบฉวยโอกาสนี้สานสัมพันธ์กับเขา ทว่ามัมมิมากับจิริดาสั่งแล้วสั่งอีกห้ามเธอใจร้อน สมองน้อยๆ ของคุณเจ้าของร้านกาแฟอย่างเธอก็เลยเลือกที่จะปฏิเสธ ปรับแผนทรมาณสังขารให้กลายเป็นกลยุทธ์ถอยเพื่อรุกขึ้นมาทันควัน

ซึ่งก็ได้ผล

พอส่งข้อความไปรายงานเพื่อนเรียบร้อยเธอก็นั่งมองเขาอยู่ในรถอีกหน่อย วันนี้ภีมุขมาถึงสปอร์ตคลับเร็วกว่าปกติ อืม...เร็วกว่าตั้งเกือบสองชั่วโมงแน่ะ

"ใจผู้ชายก็แบบนี้ล่ะนะ" อาริสาสรุบ ประสพการณ์การอ่อนของปรกรณ์ทำให้เธอรู้ว่าผู้ชายส่วนมากนะเวลาอยากได้อะไรก็จะต้องเอามาให้จงได้นั้นแล ผู้ชายนะมีสัญชาตญาณนักล่าฝังอยู่ในกระดูก

เธอไม่รู้หรือว่าข้อสันนิษฐานของเธอนั้นถูกต้องมากแค่ไหน นี่หาก อาริสารู้ว่าภิกษุถึงขนาดยอมยกเลิกนัดกับคู่ควงคนใหม่ซึ่งเป็นนางแบบสาวที่เพิ่งคบกันได้ไม่นาน เธอคงภูมิใจมากกว่านี้ เอาไปคุยโวกับเพื่อนได้อีกหลายวัน

ด้านภิกษุนั้นหลังจากยื่นกระวนกระวายอยู่นาน ชายหนุ่มก็เริ่มหันมายิ้มขึ้น เขารู้ตัวดีว่าเวลานี้อาการตนเองช่างเหมือนวัยรุ่นที่เพิ่งริเริ่มความรัก เรื่องแบบนี้ไม่เกิดกับเขามานานมากแล้ว

หญิงสาวที่มีกลิ่นหอมคนนั้นน่ารักมาก ตัวเล็ก ผิวขาว หน้าตาเหมือนตุ๊กตาตาแป๋ว ตอนที่เจ้าหล่อนหกล้มแล้วเขารีบเข้าไปดู ดวงตาสีดำสนิทกลมโตเหมือนลูกเกาลัดนั้นคลอหน่วยไปด้วยหยาดน้ำตาใสๆ ภิกษุไม่เคยเชื่อเลยว่าตัวเขาจะเกิดอาการแพ้ น้ำตาผู้หญิง ทว่านาที่นั้นหัวใจด้านชาของเขาเหมือนถูกปลายเล็บมของเธอร่วนเอวๆ จากไม่เคยคิดว่าหัวใจตนนั้นมีความรู้สึก บัดนั้นมันก็เกิดรู้สึกรู้สึกรู้สาขึ้นมาจนได้ นั่นทำให้เขาสามารถปฏิเสธคำชวนของนางแบบสาวที่เพิ่งควงกันได้ไม่กี่วันอย่างไม่เสียดายเพื่อจะมาดักทรอผู้หญิงที่เขาพบในสปอร์ตคลับ... ผู้หญิงน่ารักที่ชื่อแอนน์

ชายหนุ่มเหลือบคูนาคาพิกาซื้อม้อราคาแพง

เขายอมเสียเวลาอันมีค่าของตนเองร่วมสองชั่วโมง เป็นการลงทุนที่เสียเปล่า บางทีวันนี้เธออาจไม่มา ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ สมเพชตนเองเอามากๆ เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน เห็นที่ต้องระวังเอาไว้บ้างแล้ว

"อ้าว คุณภิกษุจะกลับแล้วหรือคะ"

ตอนที่คิดจะกลับ น้ำเสียงสดใสก็ดังขึ้นมาจากด้านหลัง ได้แสงเงาของช่วงเวลาพลบค่ำ ร่างบางที่เดินส่งยิ้มหวานสะพายกระเป๋าเสื้อผาตรงมาหาเขานั้นช่างน่ารักอะไรอย่างนี้

"เสียดายจัง วันนี้เราสองคนสวนกันเสียแล้ว" อาริสาทักชายหนุ่ม

อย่างร้ายแรงเมื่อเดินสวนกันที่ประตูทางเข้า ถ้าจะว่ากันตามจริงแล้วเธอกะให้เขารอสักหนึ่งชั่วโมงก็พอ แต่เพื่อนของเธอทั้งสองคนดันส่งข้อความมาห้ามไว้ ไม่ให้เธอเดินไปหาเขาด้วยเหตุผลที่ว่าจะได้เป็นการเร่งปฏิกิริยาของปลาหมึกขี้ให้อยากกินเหยื่ออย่างเธอเร็วขึ้น ยายสองคนนั้นบอกว่าผู้ชายยิ่งได้เรายากก็จะยิ่งอยากได้ไม่สิ้นสุด เป็นจุดอ่อนหนึ่งที่พวกหล่อนทั้งสองเอาไว้ใช้ปั่นหัวผู้ชายมาตลอดหลายปี

"คุณแอนน์" ปลาน้อยทักเธอนัยน์ตาพร่าว "ทำไมวันนี้มาช้าจังเลยล่ะครับ"

"พอดีแอนน์ต้องไปทำธุระหลายที่นะคะ คุณหมุขจะกลับซะแล้ว แอนน์ว่าจะชวนคุณเล่นสควอชชะหน่อย" หญิงสาวทำหน้าเสียดาย

"ไม่เป็นไรครับ ผมเล่นเป็นเพื่อนคุณแอนน์ก็ได้ แอมเต็มใจด้วยนะครับ" ปลาน้อยขยิบตาให้

เฮส! ต้องอย่างนี้สิจะพ่อปลาสุดหล่อของฉัน

ดีใจได้ไม่นาน อาริสาก็รู้สึกเหมือนเธอจะตายอยู่รอมร่อ

บอกไปแล้วนะว่าเธอเป็นผู้หญิงตัวเล็กบอบบาง จะมาตีกันรุนแรงแบบนี้ไม่ได้ นี่อะไรตบเอง เล่นอวดเธอหรือว่าจะเล่นเพื่อฆ่าเธอกันแน่ อาริสาสงสัย อาริสายากรู้!

"เดี๋ยวเราไปทานอาหารแล้วก็ฟังเพลงกันใหม่ครับ หวังว่าคุณแอนน์คงไม่เห็น้อยจนปฏิเสธผม" ภูมิซชักชวนทันทีที่เธอกับเขาเดินออกจากห้องสำหรับเล่นสควอช สีหน้าของเขาคึกคักตรงกันข้ามกับเธอราวฟ้ากับสะตือทะเล

โอ๊ย! ไม่เห็น้อยเลย ไม่เห็น้อยสักนิด แต่เหมือนกับวิ่งมาสักห้ากิโลเท่านั้น! ผู้ชายอะไรตีแรงยังกับโคถึก สงสัยเสร็จงานนี้กล้ำเนื้อแขนกับขาของเธอต้องเป็นมัดๆ แน่ๆ อาริสาซึ่งบูชาความกลมกลิ้งของเรือนร่างอยาก

จะร้องให้

"ก็ได้ค่ะ ว่าแต่ที่ไหนคะ" แม้จะผินใจ หากเพื่อความสำเร็จของแผนการ หญิงสาวจึงฉีกยิ้มหวานขณะที่ยืนถามอย่างกระตือรือร้น

"ผมมีร้านโอมากาเสะเจ้าประจำ คุณเอ็นท์สนใจไหมครับ"

อะ...อาหารญี่ปุ่นเหรอ

ให้ตายสิ ใช้แรงจนหมดพลังขนาดนี้ เธอจะต้องไปนั่งกินอาหารคำน้อยๆ ที่เชฟปล่อยๆ บรรจงปั้นให้ทีละคำเนี่ยนะ ปฏิเสธได้ไหม ตอนนี้อย่างเดียวรอดเข็นอะไรก็ได้ เธอหิวจะตายอยู่แล้ว อีกนิตก็จะคลานบนพื้นแล้วนะ

แล้วก็ยังเป็นแบบนี้ไปอีกทุกครั้งทีเล่นก็พาดด้วยกัน เสรีจากการโหมแรงหนักๆ ก็จะพากันไปร้านอาหารหรูหราราคาแพง

ฟูลคอร์สแบบแมวมดม

ฟูลคอร์สที่เนื้อน้อยจนน่าใจหาย

เป็นแบบนี้ตลอดก็ไม่ไหวนะ เธออยากได้เนื้อมากๆ เลยนะ เนื้อๆๆๆ!

ฮือ...พอแยกจากเขาเธอต้องกลับไปทำมือตึกกินต่อที่บ้านตลอดเลย

กินข้าวก่อนนอนใครเขาทำกันบ้าง กรดไหลย้อนกันพอดี!

เอาล่ะ วันนี้เธอจะปฏิเสธเขา ต่อให้จะโดนจรีตากับมัชฌิมาต่อว่า เธอก็จะปฏิเสธไม่ยอมไปกินมือเย็นกับเขาอีกแล้ว

"วันนี้..."

"วันนี้เอ็นท์คงต้องกลับก่อนค่ะ" เธอเดินเซ็ดเหงื่อออกมาพร้อมกับเขา แก้มกลมใสเป็นสีเลือดฝาดขณะที่เงยหน้าอธิบาย "วันนี้มีธุระตอนค่ำ เอาไว้คราวหน้าแล้วกันนะคะ"

"เหรอครับ วันนี้ผมว่าจะลองชวนคุณเอ็นท์ไปชิมอาหารไทย"

"อาหารไทย?" ที่แปลว่าข้าวเยอะๆ กับเยอะๆ ใช่ไหม

"เป็นแนวฟิวชั่นนะคะครับ ร้านนี้อร่อยมาก ร้านประจำของผมกับครอบครัว"

"เห..."

"จึ้นเอาไว้ครวหน้าก็แล้วกัน"

"จะว่าไปธุระก็ไม่ได้สำคัญเท่าไหร่หรือคะ เอาไว้ทำพุงนี้เข้าก็ได้"

"เอาอย่างนั้นเหอครับ"

"คะ แบบนี้แหละดี"

'ควิซีน เดอ ริเวอร์' เป็นร้านอาหารไทยพิวชั่นที่บรรยากาศดีสมกับที่เขาการันตีมาตลอดทาง แล้วพอได้มาเห็นด้วยตา อาริสาก็ยิ้มกว้างด้วยความพึงพอใจ

ที่นี่มีลมจากแม่น้ำพัดมาเอื่อยๆ แม้ว่าจะมองเห็นแสงไฟรถยนต์ที่ติดยาวเหยียดบนสะพานกับแสงไฟจากเรือชนลिनค้า แต่บรรยากาศของแม่น้ำยามค่ำพอผสมกับทิวทัศน์ของเจดีย์ใหญ่ที่สะท้อนแสงสีทองจากสปอตไลท์ตรงฐานเจดีย์ ภาพนวนนี้ก็ทำให้เธอรู้สึกสงบ ผ่อนคลายลงได้อย่างน่าประหลาด

"สั่งอาหารเยอะอย่างนี้จะทานหมดเหอคะ" เธอถามเสียงหลงทันทีที่ฟังบริกรทวนรายการอาหารทั้งหมด กินทั้งกินข้างจ้ง มีอย่างไหนมากันสองคนสั่งมาตั้งห้าหกอย่าง แถมในรายการก็ยังไม่รวมออเดิฟอีกสองเมนู!

"ทานไม่หมดก็ไม่เป็นไรหรือครับ แต่รับรองเลยว่าของที่ผมสั่งนะอร่อยทุกอย่าง" ภิมุขเน้นประโยคสุดท้าย "ผมเห็นคุณแอ้นท์ไม่ค่อยชอบอาหารต่างประเทศ ก็เลยเดาว่าน่าจะชอบอาหารไทย"

"เอ๊ะ? แอ้นท์ไม่เคยบอกนี่คะ"

"ผมเฝ้ามองคุณแอ้นท์เสมอครับ เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว" เขาใช้มือซ้ายผายมือไปทางเครื่องดื่ม

โอ้ว อย่างๆ อย่าใช้มือซ้ายกับเธอเลยหรือ!

ก่อนเนื้อเล็กๆ ที่มีเจ้าของแล้วของเธอเหมือนถูกเขาชวนตะกุก ภิมุข

ภูเบศรอรุณพงศ์ซึกจะอันตรายต่อหัวใจดวงน้อยๆ ของเธอ

อาริสาริบเสไปคว้าแก้วเครื่องตีมน้ำสมุนไพร เธอจับเล็กน้อยเป็นการแก้เขิน

"รสชาติถูกใจไหมครับ"

"ดีค่ะ ไม่หวานมาก ร้านคงใช้หญ้าหวานแทนน้ำตาลแน่ๆ"

"น่าจะอย่างนั้นครับ อีกเดี๋ยวลองทานกับข้าวของเขาดู"

"แหม พูดยังไงซึกอยากลองทานไวๆ แล้วสิว่าจะจริงอย่างที่คุณนำเสนอหรือเปล่า" หญิงสาวพยายามดัดเสียงให้ดูเหมือนพอใจกับสิ่งที่คนตรงหน้ามอบให้ ลีๆ ก็สั่งตัวเองว่าจะต้องทำใจแข็งๆ อย่าได้อ่อนไหวกับความเอาใจใส่ของผู้ชายเบื้องหน้า

กิมุขๆ ผู้ชายคนนี้หักอกยายพิมนะ แถมยังทิ้งขว้างจนยายพิมไม่เหลือสภาพดีๆ อีกด้วย

กับข้าวถูกวางเรียงบนโต๊ะเกือบพร้อมกัน เมนูทั้งหมดนั้นล้วนดูน่ารับประทานไม่น้อย หอยเชลล์ทอดที่วางเป็นแถวอยู่บนเครื่องยำนั่นดูชุ่มฉ่ำสดใหม่ มีปลาหิมะหันแวนหนึ่งมะนาวพริกสดวางอยู่ข้างๆ รสจัดหน่อยก็จะเป็นแซลมอนทอดราดซอสส้ม วางเคียงกับเต้าหู้หนึ่งปลากะพงขาว ส่วนที่เป็นน้ำแกงนั่นคือต้มยำปลาทะเลน้ำใส

"มีแต่ปลาเกือบทั้งนั้น คุณชอบทานปลาหรือคะ" หญิงสาวถามอย่างสงสัยเมื่อเห็นอาหารทั้งหมดบนโต๊ะ

"ผมคิดว่าคุณเอ็นท์น่าจะควบคุมน้ำหนัก"

"เอ๊ะ! คุณว่าเอ็นท์อ้วนหรือ"

"ไม่ใช่ครับ" ปลาน้อยกิมุขรีบอธิบายเมื่อเห็นเธอมองเขาด้วยความโมโห "ผมไม่ได้ว่าคุณเอ็นท์อ้วนนะครับ เพียงแต่ผมเห็นผู้หญิงที่มาออกกำลังกายส่วนมากมักทำเพื่อลดน้ำหนักกัน"

"เอ็นท์ไปออกกำลังกายเฉยๆ ค่ะ ไม่ได้อยากลดน้ำหนักหรอก" เธอ

ตอบพลางตักเต้าหู้หันเต้าเข้าปาก อืม...อร่อยแฮะ ไหนลองเมนูอื่นบ้างซิ แชลมอนทอดก็หวานดี กินสักสองคำ...ไม่สิ เอาสักสามคำแล้วกัน

และอย่างไม่คาดคิด อาหารที่คนตรงหน้าสั่งมาถูกเธอกวาดซะเรียบวูธด้วยความลืมหิว อาจจะเพราะรสชาติอาหารที่ถูกปากหรือไม่ก็เป็นเพราะบรรยากาศที่แสนจะเป็นใจ ทว่าเรื่องนี้ก็ไม่ใช่ข้อแก้ตัวของเธอหรอกนะ กว่าจะนึกได้ว่าเธอลืมหิวข้อแรกของสาวเซ็กซี่ เนื้อปลาแชลมอนในปากก็เกือบติดคอ!

'จำไว้นะแอนท์ กฎของสาวสวยแนวชายพินนะ' เสียงของเพื่อนเธอดังเบาๆ ในสมอง 'ผู้หญิงสวยสปีชีส์เซ็กซี่ มาดผู้ดีมันต้องทานน้อยๆ ห้ามแลกเปลี่ยนร่างเป็นปอบบวกรกระสือหิวอย่างที่แกเป็นอยู่บ่อยๆ ไม่อย่างนั้นล่ะก็... ถึงแกจะน่ารักแค่ไหน ผู้ชายอย่างคุณก็ขู่ไม่แค้ล้วยห่างแกแน่'

คิดมาถึงตรงนี้น้ำแกงสามรสปลาทะเลก็ดูเหมือนจะฝืดคอ มือบางวางช้อนลงก่อนจะช้อนสายตามองคนที่นั่งตรงข้ามด้วยอารมณ์ที่แย่นิท

จู่ๆ คู่ทานอาหารเย็นของเขาก็ทำท่าเหมือนเด็กนักเรียนทำผิดมหันต์ใช้ตากลมๆ สุกสกาบช้อนมองเขาแล้วแม้ริมฝีปากเหมือนว่าจะร้องไห้

"คุณแอนท์เป็นอะไรหรือเปล่าครับ มีอะไรไม่ถูกใจ"

"คือ..." คนน่ารักสายหน้าจมน้ำแกมกลมสะท้อนดวงไฟ วาววับเสียจนภิกษุขอยากเอื้อมมือไปหยิกเบาๆ ว่าจะนุ่มสักแค่ไหนสักที่สองที

ในทางตรงกันข้าม อาริสากลับคิดว่าที่เขามองเธอเงิบๆ นั้นคงเพราะกำลังอึ้งกับความตะกละของเธอแน่ๆ แงๆๆๆ หวังว่าตาปลาน้อยนี่คงจะไม่ทิ้งเธอง่ายๆ เพียงเพราะเธอกินไม่บันยะบันยังจนพุงป่องแบบนี้หรอกใช่ไหม

เธอเงิบ เขาเองก็เงิบ สักพักชายหนุ่มก็ยิ้มอ่อน ถามเธอด้วยน้ำเสียงนุ่มทู่ทู่ว่า

"รับของหวานไหมครับ ทับทิมกรอบที่นี่ขึ้นชื่อทีเดียว"

อาริสาเกือบทิ้งตัวลงพิงพนักอย่างอ่อนแรง เขาคงเห็นเธอเป็นผู้หญิง
สายตะกละไปแล้วแน่ๆ อะอะอ้าปากก็พูดถึงแต่เรื่องกิน!

ไม่ได้การละ เธอต้องรีบแก้ไขสถานการณ์

"คงไม่ละคะ แค่นี้ก็อึดมากอยู่แล้ว ขึ้นทานมากกว่านี้ห้องแตกแน่ๆ"

อาริสาฝืนยิ้มทั้งที่จริงแล้วก็ออกจะเสียดายคำชวน

"ลองสักหน่อยเถอะครับ ของที่นี่เขาร่อยมาก แบ่งกับผมคนละครึ่ง
ก็ได้" นายภูมิขุชะยั้งคะยอ

อ่า...จะดีหรือ จิตใจของเธอสับสนจัง

"อะไรนะยายแธ้นท์!! นี่แกกินกับข้าวห่าอย่างจนเกลี้ยงแถมตบท้าย
ด้วยทับทิมกรอบ!" มัชฌิมาไม่ยอมเชื่อ

"แถมไม่รวมเรื่องแกชดออดีฟไปอีกสองเมนูด้วยนะนั่น" จีรดา
ปิดท้าย

"อือ" อาริสาหน้าจ้อย "ขอโทษนะพวกแก อาหารร้านนั้นมันเด็ดจริงๆ"

"ทำไมแกไม่ควบคุมตัวเอง กินข้าวอย่างกับبوبแบบนี้ แกทำได้ไหม
เรื่องไอ้กฎข้อที่หนึ่งที่ว่าสาวเซ็กซี่มีมาดเขาไม่ทำกัน แกต้องกินแค่คำสองคำ
เพื่อไม่ให้พุงแกยื่นออกมาตอนอึดแล้ว"

"พุงฉันเมื่อคืนก็ไม่ได้ยื่นเท่าไรหรอก ฉันออกกำลังกายตลอดน่า"

"ใครจะเชื่อ กินขนาดนั้น เมื่อคืนท้องแกคงป่องเหมือนคนท้องสี่เดือน
แหงๆ"

"ไม่นะ แต่ถ้าสองเดือนอะไรแบบนี้ก็น่าจะใช่อยู่"

"ยังจะกล้าพูดตาสีอีก" มัชฌิมาซึ่งกลัวว่าแผนจะเสียดูเธอเสียงเขียว
"ยังไม่รีบกลับมาทำหน้าที่อีก ประเดี๋ยวพวกฉันก็ตีเลย"

"โอ๊ย...ฉันอยากจะบ้าตาย" จีรดาสายหน้าอย่างไม่อยากเชื่ออีกคน
"ตอนกินของหวานแกยังแบ่งกินกับเขาก็กินอีก แถมกินชะเกลี้ยงถ้วยด้วย"

"ฉันคงไม่เหมาะสมกับแผนการนี้ของพวกแกหรอก" หญิงผู้มี
กระเพาะปอบก้มหน้าพูดเสียงอ่อยอย่างสำนึกผิด "ฉันว่าฉันคงทำแผนแก
พังไม่เป็นท่าแล้วละ แกหาคนมาแทนเถอะ ฉันไม่เหมาะสมจะเป็นตัวผู้เล่น
ในเกมนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว"

"เปลี่ยนคนเหรอ"

"อือๆ"

"เปลี่ยนเป็นใครละ"

"แฮ่ ตอนนี้ยังไม่รู้"

"แต่ว่าแกก็อยากเปลี่ยนใช่ไหม"

"ใช่ๆ ต้องหาคนที่เหมาะสมตั้งแต่กำเนิด นั่นนะ...ไม่เหมาะหรอก
เห็นไหม แต่ก็กินข้าวกับเขายังลำบากเลย" เธอเสนอความคิดพร้อมทั้ง
พยายามซ่อนดวงตาที่กระหึ่มอย่างอดไม่อยู่ที่จู่ๆ ก็เกิดความคิดดีๆ แบบนี้

"มันก็จริงนะนะ จากสภาพที่แกเล่ามามันคงจะไม่ได้ผลแล้วละ
เอาเป็นว่าพຽ່งนี้ถ้านายภิมุขเขาไม่สนใจแกแล้วเราค่อยหาคนใหม่" มัชฌิมา
ยอมตัดใจ

"เฮ้! อู๊ปส์! แฮ่อ...น่าเสียดายจังเลยเนอะ" อาริสารีบตีหน้าเศร้าต่อ
"ฉันน่าจะอยากช่วยยายพิมจริงๆ นะ พวกแกอย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนี้สิ
นี่แอนท์นะ แอนท์เพื่อนรักของพวกแก"

มัชฌิมากับจิริตามองเธอตาขวาง อาริสารีบหลบตา เธอแก้มั่งนั่งไห้ล่ตัก
อย่างสำนึกผิดต่อ

•
บทที่
4

"คุณแอ็นท์"

ให้ตายเถอะพระเจ้า! ทำไมท่านไม่เข้าข้างลูกเลยเจ้าคะ!

"อู๊ย! คุณภีมุข วันนี้มาเร็วจังเลยนะคะ" เธอผีนึ้ม หันไปทักทาย

โธ! อีกแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ยายเพื่อนๆ ของเธอก็จะยอมรับคำร้องขอ
ให้มีการเปลี่ยนตัวเหยื่อล่อปลาแล้วแท้ๆ

หมด...หมดกัน อาริสาเศร้ามาก!

"เดี๋ยวเราไปหาอะไรทานกันนะครับ" ภีมุขชวนทันทีพร้อมกับพยายาม
เร่งฝีเท้าจนขึ้นมาเดินเคียงข้าง "วันนี้เลขาฯ ผมแนะนำร้านอาหารไทย
แนวฟิวชันอีกที่ ผมว่าคุณแอ็นท์น่าจะอยากไปลองชิม"

"วันนี้ต้องขอตัวค่ะ พอดีแอ็นท์มีนัดแล้ว" อาริสารีบปฏิเสธ ขึ้นไป
มีหวังห้ามตัวเองไม่อยู่ มิต้องแปลงร่างเป็นปอบให้ตานี้เห็นอีกหรือ

"นัด?" คนชวนทำเสียงไม่เชื่อ "สำคัญมากหรือครับ ปฏิเสธไปไม่ได้
หรือ"

"เอ่อ..."

"ว่ายังไงล่ะครับ"

ว้ายยยย อย่าใช้สายตาดูอ้อนๆ แบบนี้มองเธอได้ม้ายยยย ผู้ชายหน้าตาดีเวลาทำตัวอ้อนแบบนี้เนี่ย โอยๆ หัวใจเธอจะวายตายให้ได้เลยเน้อ

"ว่ายังไงล่ะครับ ร้านนี้อร่อย ผมเองก็อยากพาคุณเอ็นท์ไปลองด้วยกัน ผมกับคุณไปลองชิมร้านนี้เป็นครั้งแรกด้วยกันจะได้เป็นสถานที่ในความทรงจำ...นะครับคุณเอ็นท์"

หยุดตะกุกหัวใจบางๆ ของเธอเดี๋ยวนี้!

เกือบละ เกือบจะใจอ่อนตกปากยอมไปรับประทานข้าวกับเขา ถ้าไม่ใช่เพราะปลายนิ้วก้อยของเธอไหลไปแตะถูกแหวนหมั้นที่เธอสวมไว้ที่นิ้วกลาง

"คือฉันตั้งใจว่าคืนนี้จะทำอาหารทานเองนะค่ะ ก็เลยนัดไปรับชีสที่ร้านค้าเจ้าประจำ" ไม่ได้โกหกนะ เล่นกีฬาเป็นกระติงเปลี่ยนขนาดนี้ เป็นใครก็ต้องหิว วันนี้ตั้งใจจะทำพาสต้าคลุกชีส เอาแบบชีสเฝิ้มๆ

"งั้นผมขอเป็นผู้ช่วยได้ไหมครับ รับรองว่าเป็นผู้ช่วยอย่างเดียวไม่ทำให้คุณลำบาก" คนเสนอตัวสัญญาอย่างแข็งขัน คนอะไรกันเนี่ยชวนตัวเองแฉเลย ถ้าเธอยอมตกลงเธอคงสติวิปลาสเป็นบ้าไปแล้วหญิงสาวยิ้มเป็นคำตอบก่อนจะส่ายหน้าโดยไม่สนใจสายตาระห้อยของเขาแล้วเดินจากไป

•
บทที่
5

"ยายแธ่นที่ตื่นได้แล้ว"

โอ๊ย...ใครนะบังอาจมาปลุก คนยิ่งกำลังฝันคืออยู่ด้วย

"ตื่นได้แล้วละ ตื่น ตื่น ตื่น"

"ยายจิบ นี่ไม่ใช่เวลาตื่นของฉันนะ!" ปากก็พูดแต่ตายังหลับอยู่เลย

โอ้...กุสสตรีไทย

"เจ็ดโมงแล้ว แก่ต้องตื่น ตื่น ตื่น" คนที่เข้ามาปลุกตอบเสียงใสขณะที่มือก็ดึงผ้าห่มที่เธอคลุมโปงอยู่อย่างไม่หยุดหย่อน

"เจ็ดโมง! ยายบ้า...นี่มันยังเช้าอยู่เลยนะ แล้วเมื่อคืนฉันก็นอนดึกด้วย แก่รู้ไหมกว่านายภิมุขเขาจะยอมล่าถอยไปได้ฉันต้องเปลี่ยนน้ำลายตั้งหลายปี๊บ แถมกลับมาก็ต้องมานั่งทำบัญชีร้านอีก หมู่นี้ฉันเฝ้าร้านน้อยมาก เกิดลูกจ้างในร้านโกงฉันขึ้นมา ร้านเจ๊ง แม่ต่ำฉันตาย" คนขี้เขาพูดเสียงจ้วเจี้ยวได้โปงผ้าห่ม

"แต่วันนี้เรามีงานต้องทำนะ แก่ลืมรีไยยะว่าเราจะไปสืบเรื่องของนายภิมุขกันนะ หรือว่าแกอยากจะให้แผนของเราต้องใช้เวลามากขึ้น" ลั่นคำขู่ของคนปลุก หญิงสาวก็สะบัดผ้าห่มผืนหนาอันอุ่นสบายทิ้งอย่าง

ไม่ยี่สิบปี ก่อนกระโจนพรวดเดียวถึงประตูห้องน้ำ

"ขอสิบบ้านนาที่" เธอตะโกนบอกพร้อมเสียงน้ำที่รดลงมาจากฝักบัว

"นายภิมุขจะมาถึงที่ทำงานตอนแปดโมงครึ่ง เลิกงานตอนสี่โมงเย็น แล้วก็ไปสปอร์ตคลับซึ่งพวกเรากรู้อยู่แล้ว แต่ตอนกลางวันนี่สิ เราไม่รู้ว่ นายคนนี้มีพฤติกรรมอะไรบ้าง หรือว่ามีสาวๆ น่ารักแซ่กซี้แวะเวียนมาเป็น คู่แข่งของยายแฉิ่งบ้างไหม เพราะถ้าเราอยากให้นายภิมุขรับรู้สของการถูกทิ้ง นายภิมุขก็ต้องไม่เหลือใครเลย" มัชฌิมาพูดอย่างเด็ดขาดและรอบคอบ ขณะที่รื้อกล่องส่องทางไกลออกมาจากกระเป๋าหนัง

"มันไม่มากไปหรือ จะเล่นงานจนไม่เหลืออะไรเลยแบบนี้ น่าสงสารนะ"

อารีสาแย้งเสียงอ่อยพลางกลืนน้ำลายด้วยความเสียวสันหลังแทน หลังจากพังจบ

"ไม่มากไปหรอก ดีซะอีกจะได้เข็ดไปเลยไง เบื่อจริงๆ ไอ้พวกผู้ชาย เจ้าชู้" จีรดาว่าอย่างหมั่นไส้ขณะคว่ำกล่องส่องทางไกลที่มีมัชฌิมายื่นให้ จากนั้นก็ลองส่องดูไปรอบๆ "อู๋แม่เจ้า!"

"อะไร" เธอกำเพื่อนสนิทอีกคนพลอยขยับตัวตามไปด้วยอย่างใคร่รู้

"นั่น...นั่น...ผู้ชายคนนั้น" จีรดาพยายามปรับโฟกัส

"คนไหน พวกฉันมองไม่เห็น"

"ที่หนึ่งนาฬิกา"

"หนึ่ง...หนึ่งอะไรนะ"

"หนึ่งนาฬิกาเียงยวบือ"

อะ...อ้อ

เธอสองคนหันไปมองตามที่จีรดาบอก แต่ระยะที่พวกเธออยู่นั้น ไกลจากอาคารออฟฟิศของลูกปลาน้อยภิมุขมากจนเห็นแค่ว่าเป็นคน ทว่าไม่รู้ว่าเป็นใคร

"เอากล้องมาให้พวกฉันซิ" มัชฌิมาขอ

"เดี๋ยวก่อน ขอให้คุณประชุมกระสวยอีกนิดนะ"

"อะไรของแกเนี่ย น้อย่าบอกนะว่าหลงนายภิมุขอีกคน"

"โอ๊ย ไม่ใช่" จีรดาสูดน้ำลาย เจ้าตัวโวยวายกรี๊ดกร๊าด ไข้ก๊อล้อง
ส่องทางไกลไม่ยอมวางมือ "ใส่ชุดทหารด้วย...เหล่าไหนนะ...ว้าย ตายจริง
ทหารบกด้วย...กรี๊ดๆ"

เสียงกรี๊ดร้องของจีรดาทำเอาเพื่อนที่เหลืออีกสองคนต้องเอานิ้วอุดหู
ยื่นหันมามองหน้ากันอย่างเข้าใจในสถานการณ์

"อาการเก่ากำเริบ" มัชฌิมาส่ายหน้า

"เห็นคนแต่งเครื่องแบบเป็นไม่ได้" อาริสาอ่อนใจ

พวกเธอทั้งคู่แลกเปลี่ยนสายตากัน จากนั้นก็ส่ายหัวอย่างพร้อมเพรียง
ถ้าจำไม่ผิดแฟนเก่าก่อนหน้าพีดีที่จีรดาเพิ่งเลิกกันไปก็เป็นคน
ในเครื่องแบบ

"ตาย...ชื่อชายชาญชะด้วย เก๋มาก..." จีรดาลากเสียงอย่างตื่นเต้น

"เก๋ตรงไหน" อาริสาไม่เข้าใจ เธอหันไปถามกึ่งปรารภกับมัชฌิมา
ที่ทำหน้าเบื่อ "เซยมากกกก"

"...สามดาวด้วย นั่นก็เป็นนายร้อยละสิ" จีรดายังคงสูดปากไม่หยุด
นี่เจ้าตัวจะตื่นเต้นไปถึงเมื่อไหร่ ระวังเถอะจะหัวใจวายตายเช้าสักวัน
"คนนี่ฉันจองนะ ห้ามแย่ง"

โอ๊ะ! มีห้วงด้วย

"นี่ใจคอแกจะเหมาะให้หมดทุกเหล่าทัพจริง ตั้งแต่ปีหนึ่งก็นายตัน
นักเรียนนายร้อยทหารอากาศ ตอนปีสี่ก็นายโจนักเรียนนายเรือ ก่อนหน้า
พีดีก็เป็นตำรวจชื่อก้อง" มัชฌิมานับนิ้วไปด้วยจาระไนไปด้วย มีอาริสา
พยักหน้าหงิกๆ เป็นลูกคู่

"แหม...พวกนี่นะของเล่น แค่ทางผ่าน"

"ดอกไม้ริมทางว่างั้นเถอะ" เธอประชด แต่เดี๋ยวก่อนนะ เมื่อกี้ใครกัน
บอกว่าเกลียดคนเจ้าชู้ล่ะหือ?

"อย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนั้นนะยายแอนด์"

หน้าผากมนของเธอถูกเพื่อนรักนักสะสมคนในเครื่องแบบใช้นิ้วจิ้ม
ตั้งจิกๆ

"คนอื่นๆ ฉันให้สถานะพี่ชายที่เกือบเป็นแฟน แต่พวกเขาเอาแต่
คิดว่าฉันเป็นแฟนก็เท่านั้น"

"แฉจนสี่ข้างถลอกแล้ว"

"จริงๆ นะ แต่คนนี่นะของจริงจ่ะ ฉันขอบอกพวกหล่อนไว้เลย
ประกาศจุดยืน ณ จุดนี้"

"ไหนขอฉันดูหน่อย" มัชฌิมาทนความอยากรู้อยากเห็นไม่ไหว
ดึงกล้องส่องทางไกลจากมือเพื่อน "หนึ่งนาฬิกาใช่ไหม"

"ใช่"

"นี่ย่าบอกนะว่าเป็นผู้ชายใส่ชุดทหารที่ยืนอยู่หน้าตึก"

"แมนแล้ว"

"แกรู้มั๊ยว่าเขาเป็นใคร" มัชฌิมาดกกล้องส่องทางไกลในมือแล้ว
หันไปถามเพื่อน "ว่ายังไงยายจิบ แกรู้หรือเปล่า"

"ก็ชายชาญไง" จีรดาทำหน้าง "ฉันเพิ่งบอกชื่อเขาให้แกฟังไปเมื่อกี้นะ
ยายปอ แกฟังแล้วยังผ่านไปไม่ถึงสี่สิบวินาทีเลย"

"นังจิบ" มัชฌิมานำเคียด "เมื่อกี้ตอนแกมองเขานะ มองตั้งแต่
ตรงไหน ตั้งแต่บ่าลงไปซี่มัย แล้วก็เน้นเฉพาะชุดนายทหารที่มีดาวแปะ
กับแถบชื่อโดยที่ไม่ได้มองแม้แต่หน้า"

"ไม่ต้องห่วง ผู้ชายเวลาสวมเครื่องแบบทุกคนล้วนมีรัศมีความหล่อ
บังเกิดขึ้นทั้งนั้น"

"ให้ตายเถอะยะ ฉันไม่รู้ว่าควรเวทนาหรือสมน้ำหน้าแกดี" มัชฌิมมา

ซึ่งรอบรู้เป็นที่สุดบอกต่ออีกว่า "หนุ่มที่แตกทหลุมนะเขาชื่อตึก เป็นลูกที่ลูกน้องกับเป้าหมายของเรา ซึ่งฉันเสียใจที่ต้องบอกว่างานนี้แคงจิบเขาไม่ได้แล้ว"

"ไม่จริง" จีรดาซ็อก แต่ก็เพียงแค่สองวินาทีเท่านั้น "แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่สนหรอก"

"เราไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับคนที่อยู่รอบตัวเป้าหมาย" มัชฌิมาเตือน

"แล้วไง คนละคนกันนี่" จีรดาขี้ไหล่ "แล้วถ้าเมื่อถึงเวลาที่ความแตกเขารู้ว่าฉันเป็นเพื่อนพวกแกฉันก็จะพูดว่า...ตายจริง! จี๊บไม่เคยรู้มาก่อนเลยนะคะว่าเพื่อนของจี๊บเคยเป็นแพนญาตีของคุณ หวังว่าคุณคงไม่เอาเรื่องของคุณมาเกี่ยวกับเรื่องของเรา นะคะ จี๊บรักคุณนะคะ รักคุณตึกคนเดียว" จีรดาทำเสียงซื่อบริสุทธิ์ ปีบน้ำตาลเหมือนพวงมานตอนอยู่ต่อหน้าชายกลาง ณ บ้านทรายทอง

"โอว...สุดๆ ไปเลย ข้าน้อยขอปรบมือให้ ว่าแต่นายชายชาญอะไรนี้มีดีตรงไหน ยังไม่ทันพูดกับเขาสักคำก็ตกลุมรักซะแล้ว" อาริสาดามด้วยความไม่เข้าใจ

"ชื่อเขาเก๋ ชายชาญ ตึก" จี๊บทำตาเคลิ้ม

"ชื่อตึกเนียนะเก๋ ชื่อยังกับผู้หญิง" คนถามพึมพำอย่างไม่เห็นด้วย

"หุ่นก็ดี ถ้ามบอสิว่าเขาแมนแมนขนาดไหน" คนพูดเริ่มตาลอย

"ก็จึ้งๆ แหละ ฉันว่าพี่ไ้ยังล่ำกว่าเยอะ" คนถูกถามแย้งเสียงเรียบ แต่ก็ทำเอาคนตาลอยกลับมาตาเขียวบ้ดได้ทันควัน

"อ้อ! พี่ไ้จะล่ำเกินไป แชนกับอกฟองอย่างกับลูกโป่ง นี่ฉันยังสงสัยเลยว่าถ้าเอาเข็มไปเจาะเนี่ยจะแตกไหม คนอาไร้! หุ่นเหมือนอาร์โนลด์"

"แต่ก่อนแกชมว่าเขาหุ่นดีเหมือนอาร์โนลด์ไม่ใช่หรอ" อาริสาซึ่งทนฟังต่อไม่ไหวหลุดปากชัตคอค

"แกว่าอะไรนะไอ้แอนท์"

"เปล่าๆ ไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น" อาริสาคอหุด "ไม่ต้องทำหน้าที่เหมือน จะฆ่าฉันขนาดนั้นก็ได้"

"ไม่รู้ล่ะ สรุปรว่าฉันตกหลุมรักเขาแล้ว แค่นี้โอเค?" เมื่อเห็น เพื่อนทั้งสองยังจ้องหน้ากันอยู่ คนที่เพิ่งตกหลุมรักจึงรีบพูดต่อทันที "แต่ฉันจะไม่ทำให้เสียแผนแน่นอน ฉันจะไปสืบเรื่องของเป้าหมายกับทางโน้นไปในตัว นะ...นะ น้า...ให้ฉันจีบเขาเถอะนะ ตอนนี้ฉันว่างนะ โสดมาหลายวันแล้ว"

แม้จะไม่เต็มใจนักกับการขอร้องครั้งนี้ หากพวกเธอทั้งสองคนก็สวมวิญญาณนางเอกหัวอ่อนยอมตกลงเพิ่มแผนนี้ลงไปด้วยเพื่อเห็นแก่ความสงบสุขของตัวเอง

"ฮือ...โธ่ ไม่น่าเลย" คนหนึ่งข้างๆ อาริสาพร่ำรำพันปานจะขาดใจ

"ฝนทำใจซะเถอะ ยังไงซะเรื่องมันก็ต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว" อาริสาพยายามปลอบใจกลางส่งกระตาศทิชชูให้ สาวใช้ประจำบ้านของเธอรับไปสั่งนำมุกดั่งพีตใหญ่ ข้างๆ กันเป็นกองกระตาศทิชชูที่ถูกใช้แล้วสูงเป็นภูเขาอย่างมๆ

"ไม่ได้หรอกคะคุณแอนท์ คนอะไรใจร้ายใจดำ ดุสิตมาหลอกคนอื่นให้รักหัวปักหัวปำแล้วก็เขี่ยทิ้ง" ฝนสาวช่วยสืบห้าของเธออย่างคับแค้น

"ฝนอย่าคิดมากไปเลยนะจ๊ะ ยังไงซะเราคงไปแก้ไขอะไรไม่ได้"

"ไม่รู้ล่ะ ถ้ายายนางเอกไม่ยอมกลับมาหาพระเอกล่ะก็ ฝนไม่ยอมจริงๆ ด้วย ดุสิตคะคุณแอนท์ พระเอกเสียใจมากขนาดไหน นางเอกก็มีคนรักอยู่แล้วแท้ๆ ยังมาหลอกใช้พระเอกเพื่อแก้แค้นแทนพ่อ หลอกให้เขารักเขาหลงแล้วก็ทิ้งเขาไป ผู้หญิงอะไรหน้าตาก็ดีแต่นิสัยแย่มาก"

"มันก็แค่ละครนะ ทำไมเราต้องอินขนาดนี้ด้วย" หญิงสาวถามอย่างไม่เข้าใจ

"คุณแอนน์คะ" สามีใช้กิตติมศักดิ์ก็อดดอกพลาชเปิดหน้าขึ้นอย่าง
อหังการ "ละครนะก็ต้องอิงมาจากเรื่องจริงใช่ไหมคะ คุณแอนน์ลองคิดดูดีๆ
สิคะ ถ้าวันหนึ่งเรารู้ว่าคนที่เรารักหลอกเรามาตลอด เราจะเสียใจขนาดไหน
ไอ้คนที่ทำอย่างนี้ได้ นะมันต้องเป็นคนที่ใจร้ายใจดำและชั่วร้ายมากๆ แน่ๆ
หลอกคนอื่นให้มารัก แถมตัวเองยังมีคนรัก แบบนี้เรียกว่าหลอกผู้ชายถึง
สองคน หน้าไม่อาย แพศยา นั่งหน้าด้าน!"

อีก! ทำไมเธอถึงรู้สึกว่าการโดนสามีใช้ตาอ้อมๆ ละ อาริสาหน้าเสีย
"แต่ก็อย่างว่าแหละคะ อย่างคุณแอนน์นิสัยดีอย่างนี้คงไม่เคยคิดจะ
ทำร้ายใครและคงไม่มีใครมาทำร้ายหรอกคะ คุณแอนน์ก็เลยไม่เข้าใจ
คุณแมนออกจะรักคุณแอนน์มาก คงไม่มีวันนอกใจคุณแอนน์ของผมนั่น
ส่วนเรื่องที่คุณแอนน์จะนอกใจคุณแมน โหยยยยย ยิงไม่มีวันเกิดขึ้น
คุณแอนน์ที่ไม่มีทางทำเรื่องชั่วๆ สุวรรณมาลีแบบนั้นหรอก" คนข้างๆ
มองตาเธออย่างเชื่อมั่น

สุวรรณ แปลว่าทอง

มาลี แปลว่าดอกไม้

รวมกันเป็น...ดอกไม้สีทอง

ม่ายน้ำ!!!!

พอเถอะผน แอนน์ขอร้องงงงง เลิกตาแอนน์ได้ไหม นี่นายจ้วงนะ
เป็นคนที่จ่ายเงินเดือนให้ผนทุกเดือนด้วยนะ

"อู๊ย...คุณแอนน์เป็นอะไรไปคะ หน้าดูซีดๆ"

หญิงสาวรีบสายหน้า "ไม่ได้เป็นอะไรหรอกจ๊ะ เพียงแต่วงงนะ
ถ้าผนดูละครจบก็ปิดโทรทัศน์ปิดไฟด้วยแล้วกัน"

สิ่งเสริ้จหญิงสาวก็เดินไปที่ห้องนอนทันทีพร้อมกับใจที่เริ่มสับสน
หวังว่าเธอคงจะคิดถูกนะที่ใช้วิธีนี้แก้แค้นผู้ชายคนนั้น เธอคงไม่ได้ถูก
ชาวบ้านจัดอันดับอยู่ในหมวดผู้หญิงหลงโลก หลอกบั่นหัวผู้ชาย ชั่วช้ามากๆ

หรรอกเนอะ

กริ่ง กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์กรี๊ดร้องปลุกประสาทการรับรู้ของอาริสาให้ตื่นตัวขึ้นอีกครั้ง หลังจากที่พยายามข่มตาหลับเป็นเวลานาน เธอสูดหายใจ พยายามตั้งสติ ขณะลุกจากที่นอนเดินไปหยิบโทรศัพท์ที่วางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง

"เอ็นท์ ตื่นได้แล้วยะ แล้วก็รีบแต่งตัวด้วย เดี่ยวอีกชั่วโมงฉันจะไปรับ" จีรดาส่งเสียงคึกคักมาตามสาย

"แต่งตัว? แกจะพาฉันไปไหน วันนี้ไม่มีอะไรที่จะต้องไปหาเป้าหมายนี่นา" เธอขยี้ตา เมื่อคืนฝันว่านายยุ่งเหยิงมาก มีทั้งปรกรณ์มีทั้งกิมุข แล้วก็ก็มีเธอ วิ่งวุ่นควงคนนั้นสลับกับควงคนนี่ เหนื่อยจนหมดแรง

"เหอะน่า รีบแต่งตัวก็แล้วกัน" พูดจบเจ้าหล่อนก็วางสายทันที

"อะไรของมันเป็นเนีย สงสัยของขึ้นแต่เช้า ดูลิพูดไม่ทันจะรู้เรื่องเลย วางหูซะแล้ว" เธอถอนหายใจยาว เดินไปอาบน้ำแต่งตัวตามคำบัญชาของเพื่อนจอมบงการสุตรักของเธอ

"นี่แกพาฉันมาที่นี่ทำไม" อาริสางุนงงสุดขีด ตากลมดำขลับล่อมด้วย แพนชนตายาวหนามองบ้านพักนายทหารที่ปลูกเรียงกันเป็นแถว

ที่นี่มันหน้าปากทางเข้าบ้านพักของกรมทหารนี่ ดูลิมีแต่พวกทหาร เต็มไปหมดเลย สวมเสื้อเขียวๆ เต็มไปหมดด้วย อาริสาด่วนหัน ไม่ใช่ทุกคนนะที่จะชอบคนในเครื่องแบบ!

"ฉันเปลี่ยนแผนใหม่แล้วละ" จีรดาจอตกรถก่อนจะหันมาอธิบาย "เราสองคนจะไม่ปิดบังเป้าหมายว่าเราเป็นเพื่อนกัน ไม่ต้องทำหน้าอย่างนั้น แกก็รู้อย่างไรที่เราทั้งสองต้องเจอกันอยู่ดีใช่ไหมล่ะ ซึ่งฉันก็มาคิดดูแล้ว เพื่อความคล่องตัวในการทำงาน แผนนี้ดีที่สุด" เน้นประโยคสุดท้ายอย่างมั่นใจ

ดูมัน...พูดเองเออเองเสรีจสรรพ ซ้ำยังเน้นประโยคสุดท้ายอย่างมั่นใจ
ชะด้วย

"ปอรูเรื่องนี้หรือเปล่า"

คนข้างๆ สายหน้าเป็นคำตอบ

"ฉันว่าแล้ว นี่แกจะทำให้เรื่องมันสาวเข้ามาหาพวกเรามากขึ้นนะ
แค่พวกฉันยอมให้แกจับนายชายชาญนี่ก็เสี่ยงพอตัวแล้ว แต่ที่แกละ
จะตามจับเขาขนาดนี้เลยนี่นะ! ไม่เอา แผนของแกไม่ผ่าน ฉันไม่เห็นด้วย
ปรับตก เอาออกไปเลย" อาริสปาปฏิเสททันทีโดยไม่สนใจเสียงฮึดฮัดของ
คนข้างๆ

"แผนของฉันเนี่ยดีแล้ว แกเชื่อฉันเถอะ"

"ไม่" เธอปฏิเสธเด็ดขาดพร้อมกับใช้ไม้เด็ดคือเปิดประตูลงจากรถ
ทันที

"โห...ยายเอ็นท์ แค่นี้ไม่เห็นต้องทำงอนเลย" จีรดาโวยวายพร้อมกับ
ก้าวลงจากรถเช่นกัน

"ไม่รู้แหละ ยังไงฉันก็ไม่ยอมทำตามแผนของแกแน่" เธอยังคงเดิน
ต่อไปและไม่สนใจแรงกระชากของยายเพื่อนตัวดีที่ตอนนี้พยายามยื้อยุดเธอ
โธะ! ไม่รู้อะไรซะแล้วว่่าตอนนี้เธอไม่ใช่ยายเอ็นท์ตัวอ่อนปวกเปียกแล้วนะ
จะบอกไว้เลยว่าหลังจากต้องออกกำลังกายกับตาโคตึกกิมขู่ตั้งแต่ตอนนั้น
จนถึงตอนนี้ พละกำลังของเธอตอนนี้มันก็แรดดีจ นี่เอง

เพราะมัวแต่กระชากลากถูเถียงกันนี่เองจึงทำให้สองสาวไม่รู้ว่ากำลัง
เป็นเป้าสายตาของใครหลายคนแถวนั้น โดยเฉพาะเขา...ผู้ชายในชุดทหาร
ที่กำลังเปิดประตูรั้วบ้านพักเดินออกมา

"มีอะไรให้ช่วยไหมครับ" เสียงห้าวถามขึ้นอย่างไม่แน่ใจ

"เผือก!!" เธอกับจีรดาหันไปทวาดคนที่เข้ามาขู่พร้อมกัน พวกเธอนะ
ตบตีกันแบบนี้ตลอดแหละ ยิ่งสมัยตอนเรียนหนังสือด้วยนะ จิกตบกัน

อย่างกับไก่ชน!

"ว้าย!" อาริสาร้องลั่น ใจร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม จู่ๆ ยายเพื่อนตัวดีที่ยื้อแขนเธอกลับปล่อยเธอจนเสียหลักล้มลงไปกองกับพื้นดินอย่างแรง!

ยายเพื่อนใจร้าย เอาจริงเหอเนี่ย ทุกทีไม่เคยตีกันรุนแรงเอาเป็นเอาตายเลยนะ เจ็บ! โอ้ย! ขาเธอ ขาเจ็บมากเลย!

"ตายแล้วยายเอ็นท์ของจิบ"

แค่ประโยคนี้ทำไมทำให้อาริสารู้สึกขนลุกซู่

"แก...แกทำไมต้องทำเสียงสอง"

"โธ่เอ็นท์ เจ็บหรือเปล่าจ๊ะ เป็นอะไรขึ้นมา คุณกันอยู่ดีๆ ทำไมจู่ๆ ก็ทำตัวคลุ้มคลั่งแบบนี้ เพื่อนจิบตกใจหมดเลยนะจ๊ะ" จีรดาตัดเสียงสวบหลับหลับของเธอเป็นพัลวัน "โกรธจิบทำไมจ๊ะ จิบก็บอกแล้วไงว่าจะไปส่งนะ ดูลิไม่เห็นต้องโมโหเลย"

"หา?"

"โถๆๆ" เพื่อนเธอพูดเสียงอ่อนหวานใช้มืออีกข้างที่ว่างปิดฝุ่นที่เกาะกางเกงเธอไปมาด้วยอาการที่เรียกว่าห่วงใยจนน่าขนลุก "ไม่เจ็บนะเอ็นท์" พูดอะไรเนี่ยไม่เห็นเข้าใจเลย โอ๊ะ ดูลิ รอยยิ้มนั่น เฮ้ย! ฉันเป็นผู้หญิงนะ อย่ายิ้มหวานขนาดนั้นได้ไหม

"เป็นอะไรมารีเปล่าครีบ" ชายหนุ่มคนที่เข้ามาห้ามเธอสองคนถามแทรกเข้ามา

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่เคล็ดนิดหน่อย" อาริสารีบปฏิเสธขณะที่ยังคงก้มหน้าบัดเศษดินที่ติดตามตัว

"โธ่เอ็นท์ เธอเจ็บมากนะจ๊ะ ดูลิเลือดไหลด้วย ไม่รู้ข้อเท้าจะแพลงหรือเปล่า" จีรดาพูดต่อหน้าตาเฉยพลงหันมาขยิบตาให้เธอยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

ยายนี่เป็นอะไรนะ ตาเจ็บเหอ ขยิบตาปริบๆ จนเธอต้องกะพริบตา

ตามไปด้วยเนี่ย ขอคิดก่อนนะ ขออารีสาใช้สมองสักครู่ โ๊ะโ๊ะ มิน่าทำไมยายเพื่อนตัวแสบของเธอถึงเปลี่ยนร่างเปลี่ยนสีเป็นจิ้งจกได้ขนาดนี้ ป้ายชื่อบนเครื่องแบบของผู้ชายคนนี้...หมอนี่คือนายชายชาตุนั่นเอง

"เรีวๆ ลี แกลิ่งเจิบลี เจิบให้หนักๆ ลีแก"

ไม่ต้องมากระซิบบะให้ยากเลย ไม่! ไม่เด็ดขาด เธอจะไม่ยอมใจอ่อนทำตามแผนของจีรดาแน่ แต่เหมือนพระเจ้าจะกลั่นแกล้ง เพราะยายเพื่อนบ้าตันรู้ทันเลยเหยียบเท้าเธอเสียเต็มแรง

"โ๊ยย!"

"เป็นอะไรมากรีเปล่าครับ ผมว่าเราน่าจะพาเพื่อนคุณไปหาหมอ" ผู้กองชายชาตุนเสนออย่างมีน้ำใจ

ตายล่ะ! นี่มันก็เข้าแผนของเสือผู้ชายจอมเจ้าชู้นะสิ ไม่ได้ เธอจะไม่มัววันยอมเป็นเครื่องมือเด็ดขาด!

"ไม่ต้องหรอกค่ะ...โ๊ยย!"

คราวนี้เจิบจริงแล้วนะ เล่นกระทิบชะแรงขนาดนี้ ยายบ้าผู้ชายในเครื่องแบบคนนี้ยังเห็นเธอเป็นเพื่อนอยู่หรือเปล่า!

"ตายแล้ว...สงสัยคงเจิบมากนะค่ะ" จีรดาหันไปทางชายหนุ่มร่างสูงเล่าเป็นเชิงปริศนา "ไม่รู้อะไรยังไงดี ดื้อดื้อค่ะ ไม่ชอบหาหมอ"

"ผมว่าให้ผมช่วยพุงเพื่อนของคุณดีกว่าไหมครับ"

"อู๊ย ไม่เป็นไรค่ะ ยายนี่ยืนเองได้"

แหม...ไม่ยอมให้ผู้ชายแตะต้องตัวฉันเลยนะ อารีสาทำปากขมุขมิบต่ำเพื่อนวาระชู้ยังไม่ทันได้คบกันก็หวงเขาไม่ให้เขาแตะต้องเพศตรงข้าม กล้านะยะ กล้ามากเลย

"ไม่ทราบที่บ้านคุณมีกล่องปฐมพยาบาลไหมคะ คือดิฉันเป็นพยาบาลนะค่ะ"

โ๊ไฮ...พูดเป็นฉากๆ เลยนะ จากหมอพันไปเป็นพยาบาล สามารถ

เปลี่ยนสาขาอาชีพได้ด้วย

"มีครับ เชิญทางนี้ครับ"

"ต้องรบกวนคุณทหาร ขอโทษมากๆ เลยนะคะ"

อาริส่าอ้าปากค้าง เธอปล่อยให้เพื่อนลากเดินตามร่างสูงไปต้อยๆ

"นี่แกใช้ชีวิตชิวที่บ้านผู้ชายแบบนี้บ่อยๆ เหรอ" อดไม่ได้จริงๆ

ในที่สุดเธอก็กระซิบถามเพื่อนด้วยความเหลือเชื่อ "เพิ่งเจอกันครั้งแรก
แกก็ทำแบบนี้เลยเนี่ยะ ยังเป็นกูลสตรีอยู่ไหม"

"นี่มันยุคอะไร ชี้นรอจะได้กินหรอ"

"ทางนี้ครับบ้านผม" ผู้กองชายชาญผลึกประตูรั้วบ้านพักของเขา
ให้เปิดกว้าง ขณะที่คนฟังก็รู้สึกต่างๆ กันไป...คนหนึ่งดีใจสุดขีด ขณะที่
อีกคนหนึ่งเศร้าสุดขีด...

พนันได้เลยว่าไม่เกินสามวัน ผู้ชายคนนี้ต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งของ
คอลเล็กชันจีรดาแน่ๆ โอ้ ไม่น่าหาเรื่องเลยผู้กอง!

ถึงจะเห็นใจเขา แต่นี่ก็เป็นครั้งแรกที่อาริส่าได้เข้ามาเยือนบ้านพัก
นายทหาร เธอก็เลยค่อนข้างตื่นตาดิ้นใจ ผู้หญิงรักสะอาดอย่างเธอชื่นชม
ความเป็นระเบียบของเขานะ สะอาด เรียบร้อย ไม่มีฝุ่นสักเม็ด

"แอ้นท์ดูสิ มีถ้วยรางวัลเพียบเลย"

ทันทีที่ชายหนุ่มทั้งสองคนให้นั่งรออยู่ที่โซฟาปรับแขนภายใน
บ้านพักเพื่อเข้าไปหยิบกล่องปฐมพยาบาลในห้องนอน จีรดาก็ตาเป็น
ประกาย ลูกเดินไปทั่วห้อง มองนั่นมองนี่ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา
ถ่ายรูปเก็บภาพด้วยรางวัลของเขา แล้วก็เซลฟี่ยืนยันการบันทึกผู้ชาย
คนใหม่ของตนเอง

เฮ้อ...นอกจากจะบ้าเครื่องแบบแล้วยังบ้าพวกนักกีฬาด้วยสิ สงสัย
งานนี้นายชายชาญถูกมัดตีนไม่หลุดแน่

"ไม่เห็นจะแปลกเลย บ้านไหนก็มีถ้วยรางวัลแหละ ฉันทว่าแกล้งไปดู

ใกล้ๆ ซี "เชื่อว่ามันอาจเป็นรางวัลประเภทแข่งกินหรือพวกวิ่งวิบากตามงานวัดก็ได้"

"ขัดขวางความสุขจัง ตาบอดเหวอ เห็นชัดๆ ว่าเป็นรางวัลชนะเลิศ ยิ่งป็นกับเทควันโด แล้วก็ไม่ต้องพูดจาติสเครดิตเขาเลยนะ เพราะเดี๋ยวแกจะเจ็บกว่านี้ เซอะ! มีอย่างที่ไหน แทนที่จะช่วยเพื่อน ดันคอยแต่จะขัดคอซะนี่ อยากให้เพื่อนเป็นโสดนานเกินสิบวันรีไรง"

อะนะ โสดยังไม่ถึงครึ่งเดือนเลยนะ มูฟออนเร็วเหลือเชื่อ

อาริสมาได้แต่ปลง ปลงทั้งเรื่องเจ้าชู้ของเพื่อน แล้วก็ปลงเพื่อนายทหารชายชาญที่อาจจะโดนบอกรักและบอกเลิกได้อย่างรวดเร็ว ผู้ชายในเครื่องแบบสำหรับจิรดา ก็เหมือนกระดาศพิษซูที่ใช้แล้วทิ้งนั่นแหละ

"มาแล้วครับกล่องปฐมพยาบาล" เสียงที่ดังมาก่อนตัวของเขาทำให้จิรดาที่กำลังตาขวางใส่เธอรีบปรับสีหน้า เจ้าตัวหันไปรับกล่องอุปกรณ์ที่ยื่นมาให้พร้อมส่งต่อรอยยิ้มอ่อนหวานที่สามารถละลายน้ำแข็งที่เย็นที่สุดในใจคนให้หลอมเหลวได้

แล้วก็เป็นไปตามคาด...

เข้าวันนี้เพื่อนในแก๊งของเธอก็สามารถจับผู้กองชายชาญมัดไว้ได้อย่างแน่นหนาแบบที่เรียกว่าดินไม่หลุดและหินไม่รอดได้อย่างสมบูรณ์แบบนับเป็นการทำลายสถิติของบรรดาชายหนุ่มทั้งหมดที่จิรดาเคยต้อนรับเข้าโกดัง

อาริสามองนาฬิกาที่เธอแอบจับเวลาเอาไว้

หนึ่งชั่วโมงกับอีกสี่สิบห้านาที แฮ้อ... ลัพเพ สัตตา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3p8WO8i>